HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2007 Cena $ 2.50 AUGUST 200

Pouť do Svaté země (8)

Tábor Hora Proměnění

Evangelista Marek zaznamenal: Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zbělel - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vybílit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?" Nevěděl totiž, co by měl říci; tak byli ustrašeni. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!" Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše." (Mk 9,2-8) Marek neuvádí jméno hory, kde byl Ježíš proměněn, podobně také Matouš a Lukáš mluví obecně jen o hoře, aniž by ji blíže označili. Kde byla tato hora? Podle tradice mající kořeny v době apoštolské je to hora Tábor v Galileji, která je v dějinách Izraele známa jako svatá hora.

Na naše poměry to není hora zvlášť vysoká. Její nadmořská výška je jen 588 metrů. Svou izolovanou polohou se však v celé své výši majestátně vypíná z okolní roviny vzhůru jako kopule a pokud počítáme od níže položeného údolí Jordánu, pak výška hory Tábor činí 774 metrů. Jedinečná poloha této hory uchvacovala vždy obrazotvornost lidu, takže jí přisuzoval zvláštní vlastnosti, jak o tom čteme na mnoha místech Starého zákona. V Páté knize Mojžíšově se říká: „Svolají na horu lidská pokolení a budou tam obětovat oběti spravedlnosti." (Deut 33,19) V knize žalmů je velebena krása Tábora: „Ty jsi stvořil jih i sever i Tábor a Hermon plesají v tvém jménu." (Ž 89,13) Prorok Ozeáš naznačuje, že zde bývalo prastaré kultovní místo: „Slyšte to, kněží, napni pozornost, dome izraelský, nasloucheji dome královský, neboť vám byl svěřen soud. Stali jste se však osidlem pro Mispu, rozprostřenou sítí na Táboru, jámou, kterou vyhloubili odpadlíci, ale já je všechny ztrestám." (Oz 1,1-2) Ve starém Izraeli tvořil Tábor hranici mezi kmeny Izachar, Zabulón a Neftali. Nacházel se také na křižovatce mezinárodní tak zvané Via maris (Mořské cesty) mezi Damaškem a Egyptem a místními cestami.

Když byli Izraelité utlačováni místním Kenaanským obyvatelstvem, shromáždili se všichni muži schopní boje na hoře Tábor. Na rozkaz prorokyně Debory sestoupili do nížiny a pod vedením soudce Baráka porazili u Kišonu své utlačovatele. Jejich vítězství se opěvuje v jedné z nejkrásnějších písní Izraele, v písni Debořině. (Soud 5,2-31) Hora Tábor je také jmenována jako místo jedné události v boji Gedeona proti Midjanitům. (Soud 8,18)

Na počátku prvního židovského povstání roku 66 po Kristu dal Josef Flavius, který byl tehdy vrchním velitelem židovských jednotek v Galileji, ve velkém spěchu opevnit celou náhorní rovinu na hoře Tábor obvodovou zdí, ale Židé zde neodolali převaze římských legií. Nejstarší zprávy uvádějí, že od 4.století byl Tábor pravidelně navštěvovanou poutní horou. Podle detailního popisu tenkrát vystupovali poutníci po 4340 schodech vytesaných do skalního masivu. Svahy byly porostlé duby zimáky, rohovníky (svatojánský chléb) a terebinty. Na jedné Jeruzalémské synodě roku 518 je zmínka o biskupu svaté hory Tábor. Podle italského poutníka z Piacenzy, který na horu vystoupil okolo roku 570, byly na Táboru tři baziliky, kde jeden z učedníků vyslovil slova: „Udělejme zde tři stany." Galský biskup Arkulf z Périgueux pobýval v polovině 7.století ve Svaté zemi 9 měsíců a navštívil všechny tamější kostely, jichž tam našel celkem dvacet tři. Podrobné popisy kostelů doprovázené menšími náčrtky od Arkulfa převzal skotský opat Adamnanus a ve třech knihách „De locis sanctis" (O svatých místech) roku 688 předal skotskému králi Northumbric Alfredovi. Zde je rovněž uvedeno, že na Táboru jsou tři kostely.

Na začátku 11.století po příchodu křižáků do Svaté země byl na hoře Tábor

Hora Tábor v Galileji

vybudován další kostel s klášterem. Křižácký rytíř Tancred, nazývaný „Princ Galilejský," využil strategické polohy Tábora, aby tam vybudoval pevnost, jak to učinil před tisíci roky Josef Flavius. Pevnost pak předal k udržování komunitě 18 benediktinských mnichů. Po pádu křižáckého království a po dobytí hory Tábor vojsky Saldinovými (1187), udělal sultán Malik Al-Adil z Damašku na počátku 13.století z náhorní roviny pevnost. V roce 1263 zřídil na svahu hory Tábor své ležení egyptský sultán Bajbars a zničil všechny křesťanské stavby. Dnes je prostor hory rozdělen zdí na dvě poloviny. Jižní část vlastní františkáni, severní ortodoxní Řekové. V roce 1631 bylo dovoleno františkánům se na horu vrátit, ale obnovovací práce mohli zahájit až v roce 1873, kdy postavili malý klášter. Od té doby se klášter rozrůstal, až v letech 1921 - 1925 byl vybudován nový františkánský kostel a ubytovna „Casa nova" (Nový dům).

Dnes na vrchol hory Tábor vede prudce stoupající cesta v podobě serpentin. Náš autobus nás dovezl až k úpatí hory, odkud jsme byli taxíky vyvezeni nahoru. Do dnešního poutního areálu se vstupuje „Branou vítězů", která je pozůstatek z bývalé křižácké pevnosti. V roce 1898 byl zasypán původní obranný příkop, přes který vedl pouze padací most.

Pokračování na str.12

Foto na titulní straně:
Bazilika Proměnění Páně na hoře Tábor ve tvaru tří stanů

Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy ...

Ach, Maria, komnato vtěleného Slova,
jsi studna,
z níž lidská přirozenost načerpala živou,
na věky tryskající vodu,
jsi nejjasnější drahokam panenství,
do jehož čistoty
Boží slunce rozlilo své paprsky.
Když se v tobě tyto paprsky odrazily,
osvětlily naše temnoty
a svou vřelostí rozžehly lidská srdce,
aby se spalovala láskou k Bohu.
Věrně se podobáš orlici,
která v povětří předstihne ostatní tvory,
ač ji nesou křídla prosté barvy.
Právě tak jsi ty vylétla
nad všechny sbory andělů,
ač tě nesla ctnost prosté pokory.
O orlích křídlech zvolal
i Jan v Apokalypse,
že byla dána ženě spějící k porodu.
Když ses jako orlice pozvedla do výše
a hřála ses láskou slunce,
omladila jsi starobu celého lidského rodu
a lázní nového zrození jsi smyla stáří.
Jsi pravá Matka milosti.
Jméno matky provinění,
jež nás svým hříchem oslepila,
jméno Eva, obracíš v Ave, jím nás zavolej.
Ve své laskavé moudrosti
jsi nás vydala světlu.
Jako orlice nastavuje slunci mláďata,
nastavila jsi ty,
když jsi zahnala mračno starého šera,
pravému slunci nás,
aby se jeho žárem osvětlily
naše smrtelné oči.
Proto před tvou tváří tvůj adoptivní syn,
jemuž tě tvůj Syn na kříži svěřil, svatý Jan,
nosí znamení orlice
jako odznak pokory a vítězství.
On nesl i palmu tvého panenství.

Mariánská meditace císaře Karla IV.

Neposkvrněná Panno! Vzešla jsi světu jako zář jitřních červánků! Přineslas nám slunce slávy! Tys zapudila ze Země strašlivou noc, tys přemohla moc tyrana, tys zvítězila nad smrtí a peklem. Tys urovnala nepřátelství, které rozdělovalo Boha a člověka. Tys nám zajistila mír. Tys uzdravila nemoci duše milostí svatosti. Tys osvítila okrsek zemský zářivým jasem pravdy!

Buď zdráva, Panno Maria, nevyčerpatelná studnice radosti pro lidstvo! Drahocenná perlo Božího království! Živý oltáři Chleba, naší potravy k věčnému životu! Poklade lásky věčného Otce, buď zdráva! Prameni Synova milosrdenství, buď zdráva! Horou Ducha svatého zastíněná, buď zdráva! Amen.

Pozdravení svatého Metoděje Neposkvrněné

LITURGICKÁ ČTENÍ

19.neděle v mezidobí - 12.srpna 2007

1.ČTENÍ - Mdr 18, 6-9
Čtení z knihy Moudrosti.

Ta noc, v níž byli pobiti prvorozenci Egypťanů, byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých rodičů a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

2.ČTENÍ - Žid 11, 1-2.8-19
Čtení z listu Židům.

Bratři! Víra je obsahem toho, v co doufáme, je přesvědčením o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra ho vedla k tomu, aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec; bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s pevnými základy, které sám Bůh vystaví a založí. I Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik potomků jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že pravou vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece dost času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší vlasti, totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: ‚Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebas i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 12, 32-48
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na dobré skutky. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste Se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete." Petr se ho zeptal: „Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?" Pán řekl: „Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas příděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslil: ‚Můj pán hned tak nepřijde,' a začne tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat."

20.neděle v mezidobí - 19.srpna 2007

1. ČTENÍ - Jer 38, 4-6. 8-10
Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí." Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou" - neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta. Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť v městě už není chléb." Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dřív než umře."

2. ČTENÍ - Žid 12, 1-4
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhoďme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu. Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

EVANGELIUM - Lk 12, 49-53
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni."

21.neděle v mezidobí - 26.srpna 2007

1.ČTENÍ - Iz 66, 18-21
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rosu, Tubalu, Javanu, k dálným ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny

vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity" - praví Hospodin.

2.ČTENÍ - Žid 12, 5-7. 11-13
Čtení z listu Židům.

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysli, když tě kára. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna." V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíš uzdravil.

EVANGELIUM - Lk 13, 22-30
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?" Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!', odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste.' Tu začnete říkat: ‚Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!' Ale on vám odpoví: ‚Nevím, odkud jste. Pryč ode mě, všichni jste páchali nepravosti!' Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními."

22.neděle v mezidobí - 2.září 2007

1.ČTENÍ - Sir 3, 19-21. 30-31
Čtení z knihy Sirachovcovy.

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezneš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozorných posluchačích.

2.ČTENÍ - Žid 12, 18-19. 22-24a
Čtení z listu Židům.

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a při tom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby Bůh už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Sionu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; přistoupili jste ke soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

EVANGELIUM - Lk 14, 1. 7-14
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen." Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých."

23.neděle v mezidobí - 9.září 2007

1.ČTENÍ - Mdr 9, 13-18
Čtení z knihy Moudrosti.

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvšednější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2.ČTENÍ - Flm 9b-10. 12-17
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filemonovi.

Mluví to Pavel, stařec, a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosím tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, přijmi ho, jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný. Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

EVANGELIUM - Lk 14, 25-33
Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl: „Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry - ano i sám sebe - až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem. Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: 'Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.' Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý ještě daleko, a žádá o podmínky míru. Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.července 2007

Politické události

Odpůrců amerického radaru přibylo, padesátka osobností žádá referendum, jsou však i horliví zastánci základny

Ministerstvo obrany vybralo lokalitu, kde by mohl stát americký protiraketový radar. Finální měření se uskuteční u Míšova na Plzeňsku. "Je to kóta 718,8 vzdálená dva kilometry od obce Míšov ve vojenském výcvikovém prostoru Brdy," uvedl 3.července vládní mluvčí pro tuto problematiku Tomáš Klvaňa po zasedání bezpečnostní rady státu. Podle něj je tato oblast nejvhodnější z vojenského, bezpečnostního i politického hlediska. Obyvatelé obce se ovšem stavějí proti vybudování radaru. Vyslovili se tak v anketě už začátkem června. Radar se netěší podpoře ani mezi širokou veřejností. Podle aktuálního průzkumu veřejného mínění ho v Česku nechtějí téměř dvě třetiny občanů. Zjistilo to Centrum pro výzkum veřejného mínění. V červnu se proti radaru vyjádřilo 65% dotázaných, což je o čtyři procenta víc než předcházející měsíc. S výstavbou naopak souhlasí 28%, v květnu 30%. Tři čtvrtiny oslovených respondentů si přeje, aby o případném umístění radaru mohli rozhodnout občané v referendu. Všelidové hlasování žádají i osobnosti, které otevřeným dopisem oslovily prezidenta Václava Klause i předsedy obou komor parlamentu. Herci Táňa Fischerová či Jan Kačer, vysokoškolští pedagogové Erazim Kohák nebo Jan Keller, režisérka Věra Chytilová, zpěvačka Marta Kubišová a další připomínají, že žádná ze stran před loňskými volbami nedeklarovala postoj k radaru a nemá tudíž mandát od občanů, aby o něm mohla rozhodovat. Podle MF Dnes si Klaus před blížící se prezidentskou volbou nechce úplně pohněvat ani příznivce a ani odpůrce radaru. Signatářům dopisu odpověděl, že si dovede představit obě varianty - schvalování parlamentem i referendum. Přijme jakékoliv rozhodnutí a neuplatní právo veta, až se bude rozhodovat o případné smlouvě s USA. Varoval ale také před laciným populismem. Možné konání plebiscitu, které požadují opoziční sociální demokraté a komunisté, ovšem na jednání výkonné rady zamítla vládní Občanská demokratická strana. Podle ní by bylo referendum nezodpovědné. Postoj ODS je klíčový, protože strana disponuje v Poslanecké sněmovně i Senátu takovou silou, že může návrh ústavního zákona sama zablokovat. Podporu radaru již veřejně vyjádřili např. herec a režisér Ladislav Smoljak, dirigent Libor Pešek nebo režisér Jan Hřebejk. O vybudování radaru se má definitivně rozhodnout do konce roku. Do té doby budou probíhat oficiální rozhovory, které česká vláda už zahájila. Spojené státy požádaly o vybudování systému obrany také Polsko, kde by měla být raketová základna. Americké základny a reformní smlouva EU byly hlavními tématy červencové oficiální návštěvy prezidenta Václava Klause v Polsku.

Současně s protesty vůči radaru probíhá řada podpůrných akcí, o kterých však česká média většinou mlčí. 16.července zaslali RNDr. Jan Kubalčík, Ph.D. Ing. Zdeněk Hrbek prezidentu Kausovi a všem ostatním vrcholným představitelům České republiky otevřený dopis proti referendu, kde žádají, aby se k problematice povolení umístit základnu spojeneckých vojsk na území ČR vyjadřovali pouze experti s náležitou úvahou zahrnující strategické bezpečnostní, zahraničně-politické, ekonomické, právní a další aspekty ve velmi komplexní podobě. Tato otázka vyžadující tak vysokou kvalifikaci je výjimečně nevhodná pro předložení v nějaké formě všelidového hlasování. Dále pisatelé listu žádají, aby byl občanům České republiky prostřednictvím veřejnoprávních médií poskytován dostatek relevantních a pravdivých informací. V reakci na to, že prý neměla žádná z politických stran americký radar ve volebním programu se v dopise říká: „Každá politická reprezentace má dle našeho názoru odpovědnost udělat zásadní rozhodnutí, jako je umožnění využít část našeho území spojeneckou zemí, pokud to výraznou měrou přispěje ke společné spojenecké obraně. To je právě případ diskutované radarové stanice. Přítomností příslušníků americké armády na území České republiky bude velmi zkomplikována cesta k nějakým příštím Mnichovům, Únorům či Srpnům.“ K otevřenému dopisu se ihned svým podpisem přihlásilo na čtyřicet zástupců inteligence, duchovních, vědeckých pracovníků a publicistů. V sobotu 28.července v 11:00 hodin dopoledne vystartoval velký konvoj na podporu radaru z náměstí v Jincích. Vedl těsně kolem Vojenského Výcvikového Prostoru v Brdech, kde byl symbolicky položen základní kámen pro výstavbu U.S. Radarové stanice s projevy známých osobností. O těchto skutečnostech informoval známý publicista Jan Šinágl.

Paroubek oznámil, že se rozvádí. Topolánkovi se narodil nemanželský syn

Expremiér a předseda nejsilnější opoziční strany ČSSD Jiří Paroubek (54) a jeho žena Zuzana (49) oznámili 1.července ve společném prohlášení pro média, že se dohodli na rozvodu. Paroubek současně přiznal, že jeho přítelkyní je tlumočnice Petra Kováčová (34). Média připomněla, že oznámení přišlo půl roku poté, kdy odluku od rodiny oznámil premiér a předseda ODS Mirek Topolánek (51). Ten se stal 24.července počtvrté otcem. Maminkou syna Nicolase je místopředsedkyně Poslanecké sněmovny za ODS Lucie Talmanová (40). S manželkou Pavlou má Topolánek dvě dcery a syna, vloni se stal dědečkem. Podle exkluzivního průzkumu společnosti Median pro Lidové noviny se potvrdilo, že Češi jsou poměrně liberální národ. Bezmála 70 procentům lidí nevadí, že si Topolánek s Paroubkem našli nové partnerky. Přitom si ale 59% dotázaných myslí, že je pro politiky důležité, aby vedli spořádaný rodinný život. Přestože oba politici opustili své ženy po dlouholetých manželstvích a milenky si našli v práci, zvládl rozchod podle 41% lidí lépe Paroubek. Situaci vyřešil rychle, zatímco Topolánek, jehož postup je

přijatelnější pro 13%, dlouho zapíral. Na spokojené rodině postavil i volební kampaň a pak od ní odešel k vysoce postavené stranické kolegyni. Po narození syna oznámil, že se chce rozvést, ale že zatím nemá souhlas manželky.

Nový zpřísněný silniční zákon příliš nepomohl

Při dopravních nehodách umírá v Česku víc lidí než před přijetím nového silničního zákona. Zatímco loni, bezprostředně poté co začal zákon platit, zemřelo v prvním červencovém týdnu na silnici jen pět lidí, bilance tohoto letošního týdne je 32 mrtvých. Za první prázdninový měsíc dosáhl počet obětí nehod bezmála stovky.

Ze Slovenska

Slovenský premiér Fico se základnami v Česku a Polsku nesouhlasí

Předseda slovenské vlády Robert Fico nechce, aby v Česku a Polsku vznikly americké protiraketové základny. Vadí mu především, že se jedná o sousední státy a jeho země by se ocitla v těsné blízkosti obranného systému. "Jsem proti takovým raketovým základnám na území EU v tak bezprostřední blízkosti Slovenska. Nás se to plně týká," prohlásil podle deníku Právo Fico. Svůj osobní názor (vláda o radaru nejednala) vyjádřil 18.července na tiskové konferenci po jednání s italským premiérem Romanem Prodim v Bratislave. Podle Fica nediskutovali zástupci Spojených států amerických s představiteli Evropské unie, Ruska a Severoatlantické aliance dostatečně.

Šestým slovenským zápisem na seznamu světového dědictví se staly pralesy

Karpatské bukové pralesy ležící na území Slovenska a Ukrajiny jsou novou součástí světového dědictví UNESCO. O jejich zařazení na seznam výjimečných přírodních a kulturních památek rozhodl 28.června příslušný výbor UNESCO. Zpráva ČTK připomněla, že se jedná o tři lokality v národním parku Poloniny a jednu v Chráněné krajinné oblasti Vihorlat. Celkově jde o šestý slovenský zápis na seznam světového dědictví.

Ekonomika

Stručně z ekonomiky

* Slovensko 11.července a o týden později i Česká republika zažalovaly Evropskou komisi kvůli stamilionovým pokutám vyměřeným za nadměrné zásoby některých zemědělských a potravinářských produktů před vstupem do EU. Šlo např. o rýži, konzervované houby a mandarinky. Bez ohledu na výsledek počítají obě země s tím, že první část pokuty musí uhradit do konce měsíce.

* Ministerstvo financí ČR žaluje u arbitrážního soudu v Paříži Československou obchodní banku o 27 miliard korun. Má jít o kompenzaci hodnoty očištění IPB, kterou ČSOB převzala v roce 2000.

* Míra nezaměstnanosti klesla v červnu na 6,3%. Podle očekávání analytiků se červnová míra nezaměstnanosti opět snížila, oproti květnu poklesla o 0,1%. Oznámilo to Ministerstvo práce a sociálních věcí 11.července.

* Inflace v červnu stoupla na 2,5% z 2,4%. I tento vývoj ekonomové očekávali po zdražení alkoholických nápojů, tabáku a dopravy.

Kurzovní lístek ČNB 28. 7. 2007 (střed)

EUR, 1	28.025
Kanada, 1	19.386
Slovensko, 100	83.651
USA, 1	20.534

Kultura

Uplynulo 100 let od narození spisovatele Jaroslava Foglara

V Muzeu hlavního města Prahy potrvá až do 2.září výstava nazvaná Od Bobří řeky do Stínadel. Představuje Jaroslava Foglara, nejznámějšího českého autora dobrodružné dětské literatury a skautského vůdce, který by 6.července oslavil sto let. Výstava svým provedením navozuje atmosféru Foglarových knih - stojí zde stan s podsadou a jsou slyšet zvuky ptáků. O autorovi, od jehož smrti v lednu 2008 uplyne devět let, lze zhlédnout dokument ve zdařilé imitaci srubu. Celoživotní spisovatelskou i pedagogickou činnost jednoho z nejznámějších českých spisovatelů přibližuje výstava v celé šíři. Návštěvníci najdou dvojlisty známého komiksu Rychlé šípy nebo výtisky prvních vydání Foglarových románů. Zvláštní místo mají medaile a řády udělené autorovi skautskými organizacemi, např. Řád stříbrného vlka za protiněmecký odboj. Dále je na výstavě k vidění mnoho časopisů, do kterých Foglar sám přispíval nebo které s ním nebo s jeho dílem souvisí. Jedná se o Foglarovým čtenářům známého Mladého hlasatele a Vpřed, ale také o tiskoviny čtenářských klubů. Velká část výstavy je věnována také kreslířům a ilustrátorům Rychlých šípů i jiných děl, zvláště pak Janu Fischerovi. Od exponátů souvisejících s Foglarovým literárním dílem se odlišují materiály zachycující autora jako skautského vůdce. Mezi ně patří dobové fotografie, kroniky a nejrůznější artefakty z dětských táborů a bojových her.

Výstava současného umění Hrubý domácí produkt v Městské knihovně v Praze

Skupinová výstava současného umění nazvaná Hrubý domácí produkt představuje práci přibližně padesáti českých a slovenských umělců, kteří osobitě reagují na konzumní sklony společnosti. Do 19.srpna je k vidění v Městské knihovně a pro Galerii hlavního města Prahy ji připravil kurátor Krištof Kintera. Jednotlivé exponáty nejsou žádným velkým uměním, a ani se tak nesnaží tvářit. Produkty kapitalistické společnosti se tady stávají hračkami umělců, kteří z nich skládají rozmanité mozaiky. Výrobky, které bychom za normálních okolností vzali, spotřebovali a zahodili, tady slouží k dalšímu účelu - jejich cílem je zaujmout a pobavit. To dokazuje hned první vystavovaný kus viditelný už při placení vstupného, a sice umaštěné krabice od pizzy aneb Mastnota od Jiřího Franty. Při bližším ohledání dávají mastné fleky dohromady portréty lidí. Při pohledu na nedožvýkané kusy pizzy návštěvníkům možná i zakručí v břiše. McPostel od Jana Kadlece není výčitkou za hříšné obědy u McDonalda, naopak málokdo odolá přání mít ji doma. Hrobka poskládaná z pivních tácků a krabiček od cigaret aneb Sarkofág Marcely Podzemné od kouření zřejmě neodradí. Další místnosti vévodí podivné hromady koberců. Nápisy na zdi prozradí, že to jsou Palačinky s jahodami, případně Pizza s mozzarellou od Magdy Kwiatkowské, že nejde o reklamu na Ikeu, ale o další "vypečený" hrubý domácí produkt. Většina exponátů se stává přímou součástí výstavního prostoru, napří-

klad dílo skupiny aktivistů Guma Guar s názvem Naomi and Coke neboli vylitá kola, kterou návštěvníci rozšlapávají po celém sále. Součástí výstavy jsou ale také videoprojekce nebo obrazy. Cílem výstavy není moralizovat. Chce jen pobavit, a to se jí povedlo na výbornou.

Velká cena MFF v Karlových Varech pro islandská Severní blata

Velkou cenu - Křišťálový globus udělila mezinárodní porota Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech islandskému snímku Severní blata režiséra Baltasara Kormakura. Křišťálový globus za mimořádný umělecký přínos světovému filmu převzal 7.července při slavnostním zakončení americký herec, producent a režisér Danny DeVito. U diváků vyhrály Vratné lahve Zdeňka a Jana Svěrákových. Největší hvězdou letošního, již 42.ročníku, byla Renee Zellwegerová.

V Praze se slavilo 650. výročí založení Karlova mostu

9.července v 5.31 ráno, údajně ve stejnou dobu, jako když Karel IV. v roce 1357 pokládal základní kámen stavby, vyvrcholily v Praze oslavy 650. výročí založení Karlova mostu. Přítomný primátor Pavel Bém (ODS) o něm řekl, že je symbolem a tepajícím srdcem Prahy, skvostem, který můžeme hrdě ukazovat světu.

Studenti uměleckých vysokých škol vystavují v galerii Louvre v Praze

V pražské galerii Louvre na Národní třídě zahájila 28.června výstava obrazů a plastik studentů pražské Vysoké školy umělecko-průmyslové a brněnské Fakulty výtvarných umění. V moderních prostorách galerie představili studenti kolem třiceti originálních maleb, plastik a jiných uměleckých předmětů. Návštěvníka na první pohled zaujme intenzivní barevnost povětšinou abstraktních velkoplošných obrazů, které jsou vytvořeny různými technikami. Nejčastěji jde o "oleje", ale mladí umělci využili i sprejů, látek a jiných neotřelých materiálů. Plastiky působí poněkud konzervativnějším dojmem, protože je studenti vyrobili za použití klasických materiálů, jako jsou mramor, bronz či plast. Některé exponáty jsou však vskutku netradiční. Nejvíce snad překvapí plastika malého schouleného psa v samém centru místnosti, potažená fialovou tkaninou s obrovskými skleněnými diamanty místo očí či mramorové nazouváky AFvietnamky®. Protipól tomuto experimentálnímu umění představují poměrně konvenční modely lidských postav, například dokonale provedená plastika tří žen v pohybu nazvaná Bojovnice. Stálou součástí expozice je tzv. Artshop - luxusní šperky, porcelán a různé dekorativní předměty. Galerie Louvre byla v roce 1902 spojena s nově vzniklou kavárnou Louvre ve francouzském stylu, kterou hojně navštěvovali tehdejší pražští umělci a literáti. Galerie se zaměřuje především na modernistická díla francouzských a českých umělců. Ti, kteří se zajímají o umělecké tendence a invenci budoucích výtvarníků, budou mít příležitost až do konce letních prázdnin. Vstup na výstavu je volný. Otevřeno je ve všedních dnech a v sobotu od 12 do 19 hodin.

Sport

Fotbalisté do 20 let získali na mistrovství světa stříbro

Zatímco fotbalová jednadvacítka na červnovém mistrovství Evropy propadla, dvacetiletí reprezentanti se přihlásili k historickému úspěchu československých seniorů - vybojovali stříbro na MS. Na turnaji v Kanadě, který vyvrcholil 22.července, obsadila česká reprezentace druhé místo. Poprvé za celé mistrovství prohrála až ve finále, obhájcům titulu z Argentiny podlehla 1:2. V utkání sice vedla po gólu Martina Fenina, ale soupeř brzy vyrovnal a čtyři minuty před koncem rozhodl. S Argentinou, nyní už šestinásobnými mistry světa, se čeští mladíci utkali hned v základní skupině, tehdy remizovali 0:0. V dalším zápase proti Severní Koreji hráli 2:2, postup si zajistili vítězstvím nad Panamou 2:1. Ve vyřazovací části zvládli v osmifinále s Japonskem i ve čtvrtfinále se Španělskem penaltový rozstřel, zápasy skončily 2:2 a 1:1. V semifinále porazili Rakousko 2:0. Dvacítka tak jasně zastínila vystoupení reprezentačního týmu do jedenadvaceti let na červnovém mistrovství Evropy, který skončil v základní skupině poslední a nekvalifikoval se na olympijské hry. Po neúspěchu trenéra Ladislava Škorpila nahradil Vítězslav Lavička. Jeho asistentem bude kouč úspěšné dvacítky Miroslav Soukup.

Stručně ze sportu

* Dvaačtyřicetiletý hokejový brankář Dominik Hašek pokračuje v kariéře. Legendární český gólman, vítěz Stanley Cupu, majitel zlaté medaile ze zimních olympijských her v Naganu a držitel rady individuálních ocenění se v Detroitu domluvil na nové smlouvě.

* Rychlobruslařka, dvojnásobná světová šampiónka, Martina Sáblíková se prosadila i v cyklistice. Na mistrovství Evropy v časovce žen do 23 let získala 19.července v Sofii bronzovou medaili.

* Skifař Ondřej Synek se stal podruhé v kariéře celkovým vítězem Světového poháru. Triumf si zajistil 15.července třetím místem v závěrečném podniku v Lucernu.

Počasí

Vlna veder přinesla historický rekord, na Slovensku naměřili 40,1°C

Afrika v Česku, hlásala v pondělí 16.července titulní strana Mladé fronty Dnes. Podobně tomu bylo i v jiných dnech a v jiných novinách. V Česku zkrátka v polovině července udeřila tropická vedra a média téměř pravidelně referovala o překonaných teplotních rekordech jednotlivých dnů. Zatím odolal jen ten absolutní z 27.července 1983, kdy v pražském Klementinu naměřili 37,8 stupně Celsia.

Absolutní rekord padl ale na Slovensku. Hydrometeorologický ústav oznámil, že 20.července naměřili v Hurbanovu na jihozápadě země 40,1 stupně Celsia. Vůbec poprvé v historii tak na Slovensku teplota vzduchu ve stínu překonala hranici 40 stupňů. A jen desetina stupně chyběla k jejímu překonání o dva dny dříve v Želiezovcích v okresu Levice.

Podle českých klimatologů potrvá globální oteplování s největší pravděpodobností ještě nejméně 20 let a člověk má na této změně svůj podíl. Své stanovisko zveřejnili vědci počátkem července a podle Práva i jako reakci na aktivity prezidenta Václava Klause, který globální oteplování a vliv lidské činnosti na ně popírá.

Už bojují jinak a lze se k nim i přidat

Uvízne-li našinec v koloně na dálnici u sousedů v Německu, velmi pravděpodobně se mu stane, že mu zaklepou na okénko auta. Zvláště ve vedrech, která letošní léto provázejí. Nabídnou vodu a případně zdravotní pomoc. Kdo? Maltézští rytíři nebo některá z jejich organizací.

Kdo byl letos na Velehradě, mohl vidět desítky mladých lidí v červených vestách s bílým křížem, kterak se starají o vozíčkáře. Byli to dobrovolníci české Maltézské pomoci. A kdo se v srpnu vypraví na trutnovský hudební festival či na Celostátní setkání mládeže, určitě se tam potká s maltézským týmem zdravotního dozoru. „Poskytujeme první pomoc - obvykle pomáháme lidem, kteří omdlí, zkolabují, vymknou si kotník nebo se říznou. Snažíme se i o prevenci - ve vedrech roznášíme vodu. Nebo když se někdo, třeba při vinobraní, bohužel opije a někde leží, snažíme se ho vzbudit, přesunout do stínu a uložit na bok, aby mu nezapadl jazyk," vysvětluje Petr Wolf z Maltézské pomoci.

Služba na ucpaných českých dálnicích není podle jeho slov v personálních silách Maltézské pomoci. Všechnu práci totiž dělají dobrovolníci - a ti zvláště v době dovolených chybí.

Dobrovolníkem Maltézské pomoci se přitom může stát každý, kdo má chuť věnovat trochu volného času druhým lidem. „Projektů je na výběr spousta v sociální a zdravotní oblasti – záleží na tom, kdo k čemu tíhne. Chodíme do domovů důchodců povídat si se starými lidmi, jezdíme s vozíčkáři na výlety či sháníme přímo zdravotníky, kteří jezdí na hromadné akce," říká Petr Wolf. Zájemci mohou kontaktovat některé z diecézních center Maltézské pomoci – více informací lze nalézt na www.maltezskapomoc.cz.

Rady na cesty od Maltézské pomoci

- Nepodceňujte rizika spojená s cestami do zahraničí a uzavřete cestovní i zdravotní pojištění.
- Na cestu autem je nejlépe vyrazit ráno a večer, kdy ještě není horko. Nemáte-li klimatizaci, dělejte častější přestávky. Buďte pozorní k dětem, cestování i horko snáší hůř než dospělí.
- Na řízení vozidla oblékejte lehké oblečení.
- V případě náhlé únavy zastavte. Většinou postačí procházka, protažení, džus či káva.
- Je-li to možné, střídejte se v řízení se spolucestujícími. Jste-li hodně unaveni, vyspěte se!
- Uvíznete-li v koloně vozidel, zejména na dálnici, snažte se ji co nejdříve opustit.
- V případě, že kolona v horkých dnech stojí zcela, dodržujte zejména pitný režim. Mít v autě kanistr s vodou není nikdy na škodu. Nezdržujte se jen v autě, kde je vždy vyšší teplota.
- Do lékárničky kromě jiného přidejte léky proti bolesti a na snížení teploty, proti průjmům, na alergie, spáleniny a oční kapky. Nezapomeňte léky, které pravidelně užíváte!

V Oslavanech oslavili 300 let pouti

Něco podobného většina obyvatel Oslavan asi nikdy nezažila. Veliký průvod s hudbou a zpěvem procházel centrem města od bývalého kláštera cisterciaček k farnímu kostelu. Ministranti nesli v kruhu družiček stříbrnou sochu Panny Marie. Před ní šel a všem žehnal brněnský biskup, za nosítky s Bohorodičkou kráčeli jihomoravský hejtman, starosta města a stovky věřících.

V neděli před svátkem Panny Marie Karmelské si tak Oslavany připomněly dávnou tradici. Je to právě 300 let, kdy byly škapulířovým bratrstvem založeny zdejší poutní slavnosti. „Nemyslete si, že u počátků mariánské zbožnosti v Oslavanech stáli nějací naivní hlupáčci," řekl biskup Vojtěch Cikrle při slavnostní mši svaté. „Byli to lidé jako my a jejich problémy byly často těžší než naše. Prožívali stejné duchovní zápasy. V bolestech a zmatcích života hledali pevný bod a nacházeli jej prostřednictvím Panny Marie v Kristu. To je cesta i pro každého z nás," připomněl biskup Cikrle.

Oslavany patří mezi menší farnosti. Doly i elektrárna, jedna z nejstarších na Moravě, se už staly minulostí. Desítky let zdejších „třídních bojů" a následná proticírkevní manipulace však nesou své „plody" dosud. Už v roce 1959 se tento kraj „chlubil" více než 80 procenty obyvatel bez vyznání a byl chválen jako vzor „pokrokového smýšlení". Poutní průvody se samozřejmě konat nesměly.

Současného oslavanského duchovního správce P. Karla Obrdlíka nečekaně velká účast na nedělní slavnosti potěšila. „Zažili jsme krásnou manifestaci víry celého kraje," uvedl. „A věřím, že v tomto třístém roce poutní tradice jsme vykročili i k nové duchovní budoucnosti Oslavan," uzavírá kněz.

Katolický týdeník 30/2007

Pohled na slavnostní průvod při 300 letém výročí pouti v Oslavanech

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI. chce svým motu proprio přispět k vnitřnímu smíru v církvi

V sobotu 7.července 2007 bylo ve Vatikánu zveřejněno motu proprio Benedikta XVI. "Summorum Pontificium", které stanovuje nové normy pro užívání latinského misálu z doby před liturgickou reformou v roce 1970. V nových dispozicích se uvádí, že Římský misál schválený Pavlem VI. na základě liturgické reformy z roku 1970 – a později potvrzený ve dvou vydáních za pontifikátu Jana Pavla II. – je a zůstane řádnou a obvyklou formou eucharistického slavení katolické církve v latinském ritu. Římský misál vydaný sv. Piem V. a opětovně schválený papežem Janem XXIII. v roce 1962 může být použit jako zvláštní forma liturgického slavení. Nejedná se tedy o dva rity, ale o dvě formy stejného a jediného ritu, jak upřesňuje Svatý otec. V průvodním dopisu, adresovaném biskupům celého světa, papež vysvětluje své rozhodnutí snahou přispět k "vnitřnímu smíru v církvi". Není tedy důvod k obavám z toho, že by dokument zpochybňoval II. vatikánský koncil nebo liturgickou reformu. Navíc, misál z roku 1962 nebyl nikdy zrušen, pouze se v souvislosti s vydáním nového misálu jasně nedefinovaly normy pro využití toho předchozího, přestože mnoho osob mělo ke staré liturgii velmi osobní a vřelý vztah. Svatý otec zdůrazňuje, že dvě formy využití římského ritu se mohou vzájemně obohacovat a že mezi nimi není žádný vzájemný rozpor. Tam, kde by existoval stálý počet věřících, kteří mají velkou náklonnost ke staré liturgii, by měl farář vyhovět jejich přání slavit tuto liturgii podle Římského misálu z roku 1962 a dbát o to, aby vedení těchto věřících bylo ve shodě s řádnou pastorační péčí ve farnosti podle instrukcí biskupa. Tyto dispozice Benedikta XVI. vstoupí v platnost 14.9.2007, v den svátku Povýšení svatého kříže

Zahraniční cesty Benedikta XVI. v roce 2008

Ředitel Tiskového střediska Svatého stolce P. Federico Lombardi poskytl novinářům stručné informace ohledně zahraničních cest papeže Benedikta XVI. v roce 2008. Zároveň ještě připomněl blížící se setkání Svatého otce s katolickou mládeží v Loretu, které se bude konat 1. a 2.9., i jeho apoštolskou cestu do Rakouska ve dnech 7. a 8.9.2007. V příštím roce v červenci se Benedikt XVI. zúčastní Světového dne mládeže v australském Sydney. Kromě toho je podle vatikánského mluvčího velmi pravděpodobné, že papež navštíví také sídlo OSN v New Yorku a francouzské Lurdy při příležitosti 150. výročí zjevení Panny Marie na tomto místě. P. Lombardi v této souvislosti dodal, že právě Lurdy byly v srpnu 2004 cílem poslední zahraniční cesty Jana Pavla II. Přesné datum poutě Benedikta XVI. do Lurd mluvčí Apoštolského stolce neprozradil.

Papež na dovolené připravoval novou encykliku

Během své třítýdenní dovolené, kterou trávil v severoitalském horském letovisku v Lorenzago di Cadore, papež Benedikt XVI. pracoval především na druhém díle své knihy Ježíš z Nazareta a také se zabýval úvahami nad svou druhou encyklikou, která se má zabývat sociálními tématy. Svatý otec trávil na horské chatě v Dolomitech dovolenou od 9. do 27.července 2007. Poloha domu umožnila papeži i vycházky do zalesněných kopců. V době papežovy dovolené byly zrušeny středeční generální audience, nedělní modlitbu Anděl Páně Svatý otec vedl v okolních městech svého prázdninového pobytu.

Rozloučení s Lubošem Hruškou v plzeňské katedrále

Luboš Hruška, rytíř Velkokříže Řádu sv. Silvestra papeže, nositel Řádu T. G. Masaryka a mnoha dalších vyznamenání, zemřel po dlouhé těžké nemoci v sobotu 30.června 2007 ve věku nedožitých osmdesáti let. V padesátých letech byl Luboš Hruška z Plzně 18 let jako politický vězeň internován v komunistických lágrech, zejména v Jáchymově. Tento hluboce věřící katolík na vlastním pozemku a z vlastních zdrojů v osmdesátých letech vytvořil Meditační zahradu. Tajně na ní spolupracoval se sochařem Romanem Podrázským, který je autorem unikátní křížové cesty. Zahrada získala název Památník obětem zla a jejím smyslem je především připomínat všechno zlo a utrpení totalitních režimů. V devadesátých letech zde byla vystavěna kaple sv. Maxmiliána Kolbeho. Celý areál je nyní ve správě Biskupství plzeňského a slouží církevním i kulturním účelům. Rozloučení s Lubošem Hruškou, tvůrcem Památníku obětem zla - Meditační zahrady v Plzni, poděkování za dar jeho života a odpuštění, které přemáhá zlo, proběhlo v pondělí 9.července 2007 v 15.00 hodin při mši svaté v katedrále sv. Bartoloměje v Plzni.

Cyklisté se na své pouti z Košic do Prahy modlili za počaté děti

Organizace Hnutí pro život a jeho obdoba na Slovensku Život ako dar připravila na léto 2007 cyklistickou pouť z Košic do Prahy na památku nenarozených dětí. Akce je smutným připomenutím 50. výročí od legalizace umělých potratů v Československu. "Spolu se slovenskými kolegy pořádáme v těchto dnech cyklistickou pouť z Košic do Prahy na památku více než 4 milionů 400 tisíc dětí v obou republikách, kterým jsme nedovolili přijít na tento svět," uvedl za organizátory akce Radim Ucháč z Hnutí pro život ČR. Peloton odstartoval z Košic v sobotu 7.června 2007 a na Slovensku projel městy Trebišov, Michalovce, Humenné, Prešov, Bardejov, Stará Ľubovňa, Kežmarok, Poprad, Liptovský Mikuláš, Dolný Kubín, Ružomberok, Banská Bystrica, Zvolen, Žiar nad Hronom, Handlová, Bojnice, Martin, Žilina, Považská Bystrica, Ilava, Trenčín, Piešťany, Trnava, Šaľa, Galanta a Bratislava. V České republice se cyklisté vydali z Břeclavi směrem na Brno, Olomouc, Svitavy, Koclířov u Svitav, Hradec Králové a zakončili jízdu v neděli 29.června v Praze v kostele sv. Ignáce na Karlově náměstí. V každém městě se účastníci pouti i místní lidé připojovali k akci "Modlitby za počaté děti". Po mši svaté mši svaté se obvykle konaly modlitby u místních porodnic. Jízdy na kole se účastnili i další zájemci během celé trasy, kteří si zvolili libovolnou část podle osobních možností a sil.

Podle zpráv České biskupské konference

Kongregace pro nauku víry odpovídá na některé otázky ohledně nauky o církvi

Kongregace pro nauku víry zveřejnila 10.června 2007 dokument s názvem "Odpovědi na otázky týkající se některých aspektů nauky o církvi". Tento dokument, podepsaný kardinálem Williamem Levadou, prefektem jmenované kongregace, a jejím sekretářem, arcibiskupem Angelem Amatem, obsahuje odpovědi na pět konkrétních otázek ohledně nauky o církvi.

Cíl dokumentu přiblížil v rozhovoru pro italskou sekci Vatikánského rozhlasu arcibiskup Amato těmito slovy: "Vzhledem k některým chybným nebo zavádějícím interpretacím koncilní nauky se Kongregace pro nauku víry snaží znovu připomenout pravý význam výrazu "subsistit in", který se nachází v dogmatické konstituci o církvi Lumen gentium."

Kongregace v úvodu svého nejnovějšího dokumentu konstatuje, že rozsáhlost tematiky jakou je nauka o církvi a rovněž mnoho nových témat v této oblasti neustále vyzývají k teologické reflexi. Nabízí se stále nové příspěvky, které však nejsou vždy imunní vůči chybným interpretacím, což vyvolává zmatek a pochybnosti. Některé z těchto interpretací byly předloženy Kongregaci pro nauku víry. Ta se rozhodla formou odpovědí na několik otázek vysvětlit pravý význam některých ekleziologických výrazů, používaných učitelským úřadem církve, které by mohly být v teologické diskusi nesprávně pochopeny.

Při jednotlivých odpovědích se kongregace opírá o dokumenty II. vatikánského koncilu, především o již zmíněnou dogmatickou konstituci Lumen gentium. Cituje také dekrety o ekumenismu (Unitatis redintegratio) a o východních církvích (Orientalium Ecclesiarum). Skrze ně koncil "rozhodujícím způsobem přispěl k obnovení katolické ekleziologie," píše se v úvodu dokumentu. K prohloubení nauky o církvi přispěli svými praktickými usměrněními také papežové, konkrétně Pavel VI. v encyklice Ecclesiam suam (1964) a Jan Pavel II. v encyklice Ut unum sint (1995), na kterou se dokument rovněž odvolává.

První z pěti otázek, které nalezneme v dokumentu, zní: ***Změnil snad II. vatikánský koncil předešlou nauku o církvi?*** Kongregace na ni odpovídá: "II. vatikánský koncil nechtěl tuto nauku změnit a ani ji nezměnil, spíš ji chtěl rozvinout, prohloubit a podrobněji vyložit." Přesně to řekl i Jan XXIII. velmi jasně na začátku koncilu, a později to potvrdil rovněž Pavel VI. při promulgaci konstituce Lumen gentium, když řekl: "Nic se nezměnilo na tradiční nauce. Co chtěl Kristus, to chceme i my. To, co církev učila po staletí, to chceme i my."

Odpovědi Kongregace pro nauku víry mají také důležitý ekumenický význam. V tomto smyslu se následující otázka jeví jako ústřední: ***Jak má být chápáno tvrzení, podle kterého Kristova církev "subsistuje" (z lat. "subsistit" = uskutečňuje se) v katolické církvi?*** Arcibiskup Amato k tomu pro Vatikánský rozhlas řekl:

"Je to otázka, která byla různě interpretována. Ne všechny tyto interpretace jsou v souladu s naukou koncilu o církvi. Odpověď kongregace, jež cituje koncil, říká, že Kristus ustanovil zde na zemi jedinou církev: 'Tato církev (...) subsistuje (subsistit, uskutečňuje se) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním' (Lumen gentium 8.2). 'Subsistence' znamená trvalou historickou kontinuitu a stálé trvání všech prvků, ustanovených Kristem, v katolické církvi, ve které se konkrétně setkáváme s Kristovou církví na této zemi."

Třetí otázka, na kterou odpovídá dokument kongregace, přímo navazuje na tu předchozí: ***Proč se používá výraz "subsistuje" a ne jednoduše slovesný tvar "je"?***

"Někdo to interpretoval jako radikální změnu nauky o církvi," vysvětluje arcibiskup Amato a dodává: "Ve skutečnosti výraz 'subsistuje', který potvrzuje plnou totožnost Kristovy církve s katolickou církví, nauku o církvi nemění. Vyjadřuje však jasněji to, že 'mimo její organismus' není nějaké církevní vakuum, ale že existuje 'mnoho prvků posvěcení a pravdy, které jako dary vlastní Kristově církvi vybízejí ke katolické jednotě.' (Lumen gentium 8.2.)"

Odpovědi, které nabízí dokument Kongregace pro nauku víry, podle jejího sekretáře eliminují falešné interpretace o církvi a tím přispívají také k tomu, aby se upevnil ekumenický dialog. Dvě poslední odpovědi vysvětlují vztah katolické církve k východním odloučeným církvím a k protestantským církevním společenstvím.

Proč II. vatikánský koncil připisuje východním církvím, odděleným od plného společenství s katolickou církví, označení "církve"?

Na tuto otázku Kongregace pro nauku víry odpovídá citací z dalšího koncilního dokumentu – dekretu o ekumenismu Unitatis redintegratio: "Jelikož tyto církve, i když odloučené, mají pravé svátosti a především, vlivem apoštolské posloupnosti, mají kněžství a eucharistii, které je s námi dosud pojí," (...) zaslouží si označení "partikulární" či "místní" církve a jsou nazývány sesterskými církvemi katolických partikulárních církví. (srov. Unitatis redintegratio, 14.1 a Ut unum sint, 56 s). V této souvislosti je podle arcibiskupa Amata ještě nutné upřesnit, že společenství s katolickou církví, jejíž viditelnou hlavou je římský biskup a Petrův nástupce, není jenom nějakým vnějším doplněním partikulární církve, ale jedním z jejich základních vnitřních principů. Proto stav partikulární církve, kterému se těší tyto ctihodné křesťanské komunity, trpí určitým nedostatkem.

Proč koncilní dokumenty a následně dokumenty učitelského úřadu nepřipisují název "církev" společenstvím, která vzešla z reformace 16. století?

"K tomu je nutno dodat, že tato rána je ještě mnohem hlubší", poznamenává arcibiskup Angelo Amato a pokračuje: "Tato společenství, která vznikla po půl druhém tisíciletí katolické tradice, si nezachovala apoštolskou posloupnost ve svátosti svěcení, čímž se připravila o podstatný prvek, na němž je založena církev. Především kvůli nepřítomnosti svátostného kněžství si tato společenství neuchovala pravou a plnou podstatu eucharistického mystéria. Proto podle katolické nauky nemohou být nazývána 'církvemi' ve vlastním slova smyslu."

V závěru dokumentu se uvádí, že všechny odpovědi byly schváleny papežem Benediktem XVI., který také nařídil jejich zveřejnění.

Podle zpráv ČBK

Plné znění dokumentu najdete na: www.kardinal.cz

Odpovědi na otázky, týkající se některých aspektů nauky o církvi

Pouť do Svaté země (8)

Pokračování ze str.2

Po pravé straně nás vítá františkánský klášter, před nímž uprostřed záhonů květů na vysokém sloupu stojí busta papeže Pavla VI., která zde byla umístěna na památku jeho návštěvy baziliky Proměnění 15.ledna 1964.

Nejkrásnější stavbou na hoře Tábor je františkánská bazilika Proměnění Páně vybudovaná v letech 1921 - 1925 italským architektem Antonínem Berlozzim ve stylu byzantského chrámu, který zde dříve stál a jehož zbytky byly vhodně zakomponovány do nové stavby. Bazilika Proměnění je jedna z nejkrásnějších staveb ve Svaté zemi. Z čelního pohledu vynikají dvě masivní věže mezi nimiž se vypíná vysoký štít prolomený třemi obloukovitými okny a pod nimi je vstupní portál zdobený sloupy s korintskými hlavicemi, které podpírají vítězný oblouk. Sama bazilika je rozdělena na tři lodě. Kaple na prvé straně je zasvěcena Mojžíšovi a na levé straně Eliášovi, aby tak byla připomenuta jejich přítomnost při proměnění (Mat 17,3) Apsida prostřední lodi je nad hlavním oltářem vyzdobena úchvatnou mozaikou zobrazující Proměnění. Po pravé straně Pána Ježíše je Mojžíš a pod ním sv.Petr a po levé straně Eliáš a pod ním sv. Jakub a sv.Jan. Zatímco pod mozaikou oznamuje latinský nápis ve třpytícím se zlatě: „Et transfiguratus est ante eos" (A byl před nimi proměněn), nad mozaikou se klene prohlášení Boha otce: „Hic est Filius meus dilectus. Ipsum audite." (Toto je můj milovaným Syn. Toho poslouchejte.)

V dolní části ústřední lodě se nachází krypta s oltářem a zbytky zdí prvního byzantského kostela. Kamenná podlaha krypty je považována za místo, na kterém Pán Ježíš stál při svém proměnění. Na zaklenutých stěnách kolem oltáře jsou na mozaikách znázorněny čtyři další proměny Krista, které se v jeho životě uskutečnily. Narození v Betlémě, kdy Syn Boží přijal lidské tělo. Ustanovení eucharistie, kdy Ježíš proměnil chléb a víno ve své tělo a krev. Oběť Krista Božího beránka za hříchy celého světa, který přibit na kříž neměl podoby ani krásy. Ježíšovo zmrtvýchvstání, kdy s oslaveným tělem vystoupil opět živý z hrobu. Na tomto posvátném místě jsme slavili mši svatou, kdy jsme si připomněli nejen Kristovo proměnění na hoře a znovu prožili tajemství jeho proměny v eucharistii, ale uvědomili jsme si, že i my budeme jednou vzkříšeni a slavně proměněni a naše těla dostanou podobu Kristova těla oslaveného.

Severozápadně od baziliky Proměnění jsou zříceniny rozlehlého benediktinského kláštera z doby křižácké. Dalším kostelem, který stojí na hoře Tábor je řecký ortodoxní kostel proroka Eliáše, který byl postaven rovněž na zříceninách byzantského kostela.

Z teras kostela Proměnění je kouzelný rozhled téměř po celé Galileji. Na severu se rozkládá mohutné pohoří horní Galileje s vysoko položeným městem Safed nad nímž činí zasněžené vrcholky Hermonu. Na východě je v dáli za Genezaretským jezerem a Jordánskou kotlinou vidět Bašanké a Golanské výšiny, které tvoří přirozenou hranici se Sýrií. Na západním obzoru se zvedá dlouhý horský hřbet Karmelu a před ním pahorkatina dolní Galileje s Nazaretem. Na jihu jsou v dáli vidět hory Samařské a pohoří Gilboa s tzv. Malým Hermonem. Nejúchvatněji však z hory Tábor působí pohled na obrovskou nížinu na jejím jižním úpatí. Toto úrodné údolí je považováno za skutečný zemský ráj. Rozlehlá pole, ovocné sady, zelinářské zahrady a palmové háje přinášejí pohádkovou úrodu a zásobují plodinami prakticky celou zemi. Ovšem toto místo na křižovatce důležitých obchodních cest předního východu bylo často místem kde se odehrávaly ukrutné bitvy mocností starověku a mnozí exegeté právě sem kladou i biblický Harmagedón (hora Magedón - známé historické Megido), kde má být svedena rozhodující bitva mezi dobrem a zlem na konci světa. (Zj 16,16)

Kolem hory Tábor je roztroušeno mnoho malebných měst a vesnic. Vedle Nazareta je to například Kána Galilejská,

Interiér baziliky Proměnění Páně na hoře Tábor

kde Ježíš udělal první zázrak nebo městečko Naim (překládá se jako Krása), které leží jen asi 3 kilometry jižně od Tábora. Zde Pán Ježíš udělal jeden z nejznámějších zázraků, když vzkřísil z mrtvých jediného syna chudé vdovy. (Luk 7,12-15) Dnes je toto městečko obydleno palestinskými muslimy a několika rodinami křesťanskými. V roce 1880 tam františkáni postavili kostel na při-pomínku tohoto velikého zázraku.

Papež Jan Pavel II. přidal k tradičním radostným, bolestným a slavným tajemstvím svatého růžence ještě nová tajemství světla. A právě ve čtvrtém desátku tohoto nového růžence rozjímáme o Ježíši, „který na hoře Proměnění zjevil svou slávu."

Svátek Proměnění Páně slavíme 6.srpna. Při mši svaté se modlíme: Bože, tys při slavném proměnění v přítomnosti Mojžíše a Eliáše upevnil víru apoštolů a ukázals, co nás čeká, až bude dovršeno naše přijetí za tvé děti. Pomáhej nám, ať tvého Syna poslouchámе a následujeme ho, abychom jako jeho spoludědici měli účast na jeho slávě.

Připravil Karel J. Chrobák

Dominikáni vzpomínají na svého dlouholetého provinciála

Ve čtvrtek 12. července 2007 ve věku 94 let
v klášteře mnišek Kazatelského řádu ve Znojmě byl povolán na věčnost

P.Ambrož Bohumil Svatoš O.P.

Zemřel v roce, kdy si připomínáme sté výročí beatifikace sv. Zdislavy z Lemberka, kterou velmi ctil a o jejíž kanonizaci se zasloužil.

P.Ambrož Svatoš je neodmyslitelně spojen s dějinami dominikánského řádu v Čechách v posledním století. Otec Ambrož, křestním jménem Bohumil, se narodil 7.6.1913 v Popovci u Chrudimi jako nejmladší ze čtyř dětí. Jeho rodiče byli chudí, hluboce věřící lidé. Zvlášť hluboký vztah existoval mezi Bohumilem a jeho maminkou, která jej podporovala při hledání povolání a byla mu velkou oporou v dobách pronásledování.

V roce 1924, po absolvování obecné školy v Domoradicích, nastoupil na arcibiskupské gymnázium v Praze-Bubenči. Během gymnaziálního studia bydlel v juvenátu dominikánů u sv. Jiljí. Zde ho Pán povolal do řádu sv. Dominika. Po maturitě v roce 1930 nastoupil do kláštera v Olomouci a 28.9. zahájil noviciát. Pak pokračoval ve studiu filozofie a teologie na řádovém studiu v Olomouci. 5.7.1936 přijal v olomoucké katedrále kněžské svěcení z rukou arcibiskupa Leopolda Prečana. Jeho prvním kněžským působištěm, stejně jako posledním, bylo Znojmo. Nastoupil sem v roce 1937 a působil jako kaplan, katecheta a exercitátor. O rok později jej představení poslali do Prahy a svěřili mu péči o mládež. Byl ustanoven prefektem pražského juvenátu a rok na to novicmistrem.

Už z těchto prvních let kněžského působení se datuje jeho velká úcta k bl. Zdislavě. S nadšením uvítal, když v roce 1945 litoměřický biskup Antonín Alois Weber pozval dominikány do Jablonného v Podještědí. P. Ambrož byl jmenován kaplanem v Jablonném. Přestože ani zde nepůsobil dlouho, zamiloval si bl. Zdislavu a už tehdy si předsevzal pracovat pro její kanonizaci.

V roce 1946 jej představení z Jablonného odvolali a ustanovili jej magistrem bratří studentů v Olomouci. Byl jím do 21.4.1948, kdy jej bratři na provinční kapitule zvolili provinciálem české provincie. Začínalo nelehké období v dějinách církve v Československu. P. Ambrožovi to bylo jasné. 27.4.1950 byli všichni bratři pražského konventu v noci odvezeni do koncentračního kláštera v Broumově, odsud v srpnu odvezli P. Ambrože do Želiva a po šesti letech ještě do Králík. 12.2.1957 byl propuštěn a musel si najít zaměstnání, což nebylo snadné. Nakonec jej přijali jako skladníka v nemocnici sester boromejek v Albrechticích. Jako "nespolehlivý" byl stále sledován a v roce 1960 jej nuceně přemístili do charitního domova na Moravci. Až v roce 1962 se směl znovu ucházet o "normální" zaměstnání. Našel je v Ústavu sociální péče ve Slatiňanech u Chrudimi, kde pracoval jako vrátný a holič. Mezitím se přiblížil rok 1968 a s ním určité politické uvolnění. Poprvé směl P. Ambrož jako český provinciál reprezentovat svou provincii na generální kapitule v Chicagu v USA. Byl tam přivítán ohromným aplausem. Po návratu do vlasti byl svědkem toho, jak se politická situace znovu zhoršuje. V roce 1970 odešel z ÚSP ve Slatiňanech a přijaly jej sestry dominikánky ve Střelicích jako svého kaplana. Znovu nastalo sledování, kontrola pošty a nakonec musel v závěru roku 1973 ze Střelic odejít a znovu nastoupit na Moravec. Ale ani na Moravci nezahálel. Stále pokračoval ve vypracovávání materiálů potřebných ke Zdislavině kanonizaci, věnoval se duchovní péči o staré kněze, o sestry mnišky sv. Dominika a také nemálo pomáhal sestrám de Notre Dame.

Po pádu komunistické totality v r. 1989 církev znovu směla svobodně působit. Byly obnovovány kláštery. Také sestry mnišky opustily 17.10.1990 charitní domov na Moravci a nastěhovaly se do kláštera sv. Kříže ve Znojmě. Spolu s nimi sem odešel i P.Ambrož. Věnoval se duchovní péči o sestry, vypomáhal ve farnosti a hlavně dokončoval vše nutné pro kanonizaci bl. Zdislavy. V neděli 21.5.1995 pak prožil nezapomenutelný okamžik, kdy v Olomouci na neředínském letišti představoval Svatému otci Janu Pavlu II. tuto osobnost a ten pak Zdislavu slavnostně prohlásil za svatou.

Poslední léta P. Ambrože byla vyplněna modlitbou a obětí. V roce 1997 se přihlásila těžká Parkinsonova nemoc a přicházely další obtíže, spojené s nemocí a stářím. Velkou ranou pro něj bylo, když po mozkové příhodě v roce 2005 už nemohl pravidelně sloužit mši sv. Všechno ale obětoval za církev a za své bratry a sestry. Zemřel připraven sv. svátostmi a obklopen láskou sester, kterým neúnavně a s láskou sloužil celých třiatřicet let.

V pátek 20.7.2007 se s ním zádušní mší sv. ve Znojmě v kostele sv. Kříže rozloučily sestry mnišky a znojemští farníci. V sobotu 21.7. byla sloužena pohřební mše sv. v Jablonném v Podještědí, po které byly jeho ostatky uloženy v řádové kryptě pod bazilikou poblíž místa, kde odpočívá sv. Zdislava.

V roce 1991 P. Ambrož napsal jako poslední ze Sedmi slov – vět na konci mého života: *"Celý život byl pro mne očistcem. Chci proto do nebe. Toužím po nebi, po nebeském Otci. Věřím v nekonečnou Boží lásku, zjevenou v Ježíši Kristu, našem božském Bratru. Veliký, kající a omilostněný hříšník touží celou duší po nebi, po Bohu Trojjediném. Věřím v sílu svátosti nemocných a Eucharistie, která proměňuje v Krista. Ať zemřu náhle, či umírám zdlouhavě, chci do nebe, chci domů. Bude to největší zázrak Boží lásky na mně. Ať tak vyvrcholí láska a moc Boží na mně! Chci zemřít láskou... O beata Trinitas!"*

Za Českou dominikánskou provincii
P. Benedikt Mohelník O.P.
provinciál

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 9.září 2007

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.1

29.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 10.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při tradičních národních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje skupina:

Country bluegrass SUNSET RIDERS

střídavě s poslechem české dechovky
a populárních písní.

Bude připraveno výborné občerstvení:
tradiční bramboráky, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české i americké pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské 2416 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

UNITED MORAVIAN SOCIETIES

68. MORAVSKÝ DEN

Hraje: Medunka (Dechová kapela z Jižní Moravy z České Republiky)
Sponzoruje Ústředna Moravských Spolků

Neděle 23.září 2007

- ❖ Mše Svatá – 10:00 ráno
- ❖ Program – 2:00 odpoledne
- ❖ Taneční zábava po programu

UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD,
COUNTRYSIDE, ILLINOIS, USA

TANEČNÍ ZÁBAVA S UVÍTÁNÍM HOSTŮ SE KONÁ V SOBOTU,
22.ZÁŘÍ 2007 V 8:00 VEČER V UNION HALL #150
6200 WEST JOLIET ROAD, COUNTRYSIDE, ILLINOIS

PRO BLIŽŠÍ INFORMACE VOLEJTE: (708) 562-2307
Můžete nás najít též na: www.unitedmoraviansocieties.com

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road
Berwyn, IL 60402
Tel. (708) 795 – 4400

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006
Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave
Cleveland, OH

For details and updates call:
216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:
216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

AUGUST 1, 8, 15, 22 & 29

SEPTEMBER 5, 12, 19 & 26

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 19.srpna 2007
v areálu benediktinské koleje
a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní
mše svatá ke cti Panny Marie Nanebevzaté,
po mši svaté se pomodlíme za zemřelé kněze a řeholníky
českého původu a pak bude následovat
průvod k soše Panny Marie,
kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici
národních poutí k Panně Marii do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Fr.Dušan Hladík

Tel. (708) 656 - 7472 Mobil (708) 533 - 1050

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent
„Mluvíme česky"
State Farm Insurance Companies
AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 30.září 2007

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v hlavním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 25.00
Bližší informace a přihlášky:

Fr. Dušan Hladík -Telefon (708) 656 7472
Blanka Přikazská -Telefon (708) 484 5950
Emilie Sovová -Telefon (708) 442 7525

Vroucí vzpomínka

S vděčností a láskou v srdci vzpomínáme na naše zemřelé příbuzné a přátele

milovaného manžela a tatínka

Miloše Hajného

rodiče Kůsovy

sestry Jiřinu a Evu a dva švagry

babičku a dědečka

Marietu a Rasla Retererovy

manžele

Hermínu a Františka Klímovy

a rodinu Lettererovu

Mše svatá za ně bude obětována
v sobotu 4.srpna 2007 v 6.30 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě vzpomenou s námi
Růžena Hajná s dcerou Miluškou

Voice of Cleveland

WERE 1300-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

Host: Joe Kocab

WHK 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

Pozvání na slavnost

POSVĚCENÍ KAPLE ČESKÝCH PATRONŮ A DOMU ČESKÉ MISIE

2340 S., 61st Ave. Cicero, IL 60804

Po dokončení oprav misijního domu bude
v sobotu 22.září 2007 ve 3.00 odpoledne
tento dům znovu slavnostně posvěcen
naším krajanským biskupem

Mons. ThDr. Petrem Esterkou

Při mši svaté bude posvěcena obnovená kaple, která bude zasvěcena našim českým národním patronům.
Bude slavnostně konsekrován oltář,
posvěcen nový kalich a ciborium
a nový svatostánek.
Dále budou posvěceny obrazy českých světců
a požehnány obnovené varhany.
Při mši svaté se bude udělovat svátost
křtu dospělým a svátost biřmování.

Po mši svaté bude přátelské posezení v klubu misijního domu.

Na tuto krásnou slavnost srdečně zve všechny členy České Misie, naše přátele, spolupracovníky a dobrodince a všechny krajany

Fr. Dušan Hladík
a Misijní rada

Anna Bohuslava Tomanová

Neznámá stigmatizovaná Češka z Klášterce nad Orlicí

Letos 29. března tomu bylo 50 let, co byla z Boží vůle povolána na věčnost Anna Bohuslava Tomanová, členka třetího řádu svatého Dominika. Narodila se na Pastvinách 8.listopadu 1907. Od útlého dětství byla upoutána na lůžko. Byla zcela nepohyblivá s atrofií dolních končetin. Trpěla úpornými bolestmi, které obětovala za kněze, Církev, mládež a národ. Příkladná byla její pokora a trpělivost. Říkávala: „Ve stínu kříže se těžce žije, ale lehce umírá."

Pečlivá a svědomitá náboženská výuka otevřela Anně Bohuslavě duchovní obzor a uvedla ji do života Boží lásky, který ji velice oslovil. Víru prožívala celou svou bytostí.

Když se jí dostalo poučení o smíru a o zástupném utrpení, zakrátko k ní promluvil svátostný Spasitel: „Dostaneš rány." Na svátek Krista Krále v roce 1929 uviděla poprvé Ježíška, který se jí dotkl. Pocítila pak bolesti na rukou, nohou a u srdce. Každý pátek prožívala s Ježíšem jeho utrpení. Na svátek Božského Srdce Páně v roce 1944 při mši svaté, celebrované v její světničce, dosáhly rány stigmat hojným krvácením vrcholu. Při pátečních extázích skrápěla krev i její čelo.

Poprvé se Anička nabídla Panu za oběť, když těžce onemocněl její mladší bratr Bernard, který se měl stát knězem. Byl vyléčen. V roce 1947 se s ním odstěhovala na faru do Dubence, kde byly poslední roky jejího života naplněny velkým utrpením, ve kterém se stále více podobala trpícímu Kristu. O svém utrpení řekla: „Dokud jsem trpěla bez lásky, trpěla jsem jako zvíře. Nyní trpím ráda, moje utrpení je pro mne štěstím."

Anička měla dar jasnozřivosti. Poznávala mnohé věci na dálku, odhalovala i skrytá tajemství. Jednou oslovila kanovníka ThDr. Oldřicha Stříže, recenzora přes křesťanskou mystiku: „Měli jste na Vyšehradě slavnost, že? Byla jsem při tom. Spasitel mi ukázal kněze Josefa a řekl, že si ho vyvolil jako pozdní povolání." Pak ho požádala: „Ať mi přijde udělit novokněžské požehnání." Pater Josef se po třech měsících bez ohlášení vypravil do Dubence. Když vcházel, jako jedním dechem slyší z úst přítomných: „Však Anička od rána říká, že dnes dostane vzácnou návštěvu." Chtěl vyzkoušet, co slyšel o moci kněžského požehnání, které Anička mohla vnímat a za ně děkovat, i když žehnajícího neviděla. Žehnal jí proto jednou v záhlaví lůžka, podruhé ve vedlejší místnosti. V obou případech reagovala Anička ve stavu mírné extáze: „Děkuji Ti, Pane!" Anička přímo dychtila po podání kněžské ruky, měla schopnost rozpoznat stupeň kněžského svěcení a také je-li kněz v milosti Boží. Tak jí jednou představili někoho jako kněze, ona na to: „Ten pán není kněz, ale smí podávat Ježíška." Dotyčný byl jáhnem. Jindy přišel host v prosté rozhalence, aniž by se představil. Nikdo ho neznal. Mluvilo se a náhle Anička zvolala: „Proč nepodáte Jeho Excelenci nějaké občerstvení?" Návštěvníkem byl biskup. Na dálku také poznávala přítomnost Pána Ježíše v eucharistii. Měla také dar rozpoznávat ostatky svatých.

„Utrpením ve slávu", tak by se dal charakterizovat profil Aniččiny mystiky. Kristus jí byl Bílým Králem, kněží bílými liliemi. Nejvýrazněji charakterizuje Aničku láska k vlasti a národu, k mládeži a její mimořádný soucit s trpícími. Proto volala o kříž a ochotně jej přijala. Milovala modlitbu sv. růžence o to víc, když byla přijata do 3.řádu sv. Dominika. Zdrávasy pak vídala ve svých mystických snech jako bílé, rudé a zlatožluté růže, jejichž vůně šla celým světem a měnila i lidské povahy. Ovšem kolem ní bylo i plno všelijakého nedorozumění, ba i otevřeného nepřátelství.

Bylo až obdivuhodné, kolik vyprahlých a unavených duší našlo pro sebe pravé poklady na chudičké faře v Dubenci. Byla to oáza klidu, míru a lásky, vzájemného porozumění a každý, kdo sem zašel, si z těchto darů odnášel.

Dodnes žijí mnozí svědkové Aniččnina života. Někteří z nich mohou dosvědčit podivuhodné události, které se děly kolem jejího lůžka. Dobra Nosková vypráví tento příběh: „Jednou mi dcera Eva pořád brečela. Řekla jsem si, že zaskočím za Aničkou, ohřeji jí polévku a pak

Aniččina stigmatizovaná ruka

poběžím s Evičkou k doktorovi." Když jsem vešla k Aničce, ta mi řekla: „Evička ti pořád brečí, viď, neboj se, počkej." Anička se začala modlit, měla jsem v tu chvíli pocit, jako by vzduch kolem mě zkapalněl. Anička jako obvykle směřovala svou modlitbu k Bílému Králi, jak říkávala Ježíši Kristu. V tu chvíli byla už v extázi. (Při extázích její oči směřovaly doprostřed čela. Vídala i Jezulátko a Pannu Marii.) Modlila se v tom smyslu, že bere nemoc dítěte na sebe. Za chvíli jsem viděla, jak z Aniččina ucha vytéká hnis. Eva přestala brečet. Od té doby nikdy neměla problémy s ušima."

Poslední čtyři léta procházela Anička přímo kalvárským utrpením v naprosté opuštěnosti a nepochopení na nemocničním lůžku. Tato její strastiplná pouť naprosté opuštěnosti skončila poslední pátek v měsíci 29.března 1957, „v době bílých květů prvního jara", jak si sama předpověděla. Poslední rozloučení s Annou Bohuslavou Tomanovou se konalo v Dubenci. Je pohřbena v Klášterci nad Orlicí v blízkosti kostela Nejsvětější Trojice.

Po dobu totality nebylo možné zahájit její beatifikační proces, ani provést prvotní diecézní zkoumání jejího života. I dnes panují určité rozpory a nepochopení, aby tento proces byl otevřen. Přitom, snad nejdůležitější podmínka - zázračná uzdravení - jsou v jejím případě již lékařsky doložena. Často k nim došlo i u jejího hrobu. Příběh Aničky Tomanové byl zfilmován a Česká televize ho uvedla v roce 2003 v rámci cyklu dokumentů „Cesty víry" jako film „Anděl aneb blahořečení Aničky."

Aničko, chudobko z dubenecké fary, kéž Ti Božské Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky, hojně odplatí vše, co jsi pro mnohé ve skrytu vykonala a vytrpěla. Vzpomínáme na Tebe s láskou a vděčností.

Miloslav Machoň

Podle http://web.katolik.cz/feeling/3_1.htm

Moje dítě mi dodalo síly

31 letá herečka z Berlína Katja Giammona vypráví o své cestě od Svědků Jehovových do katolické církve. Rozhovor vede Michael Ragg.

Paní Giammono, vy jste Italka a Vaši rodiče přišli ještě před Vaším narozením do Německa. Vy sama jste se narodila ve Wolfsburgu a vyrostla ve víře Svědků Jehovových. Co to je?

My děti jsme v této víře vyrostly a intenzivně jsme se zabývaly Biblí. Měly jsme málo kontaktů s okolním světem. Televizi jsme doma neměli. Byli jsme skutečně odříznuti a daleko ode všeho, co se dělo ve světě. Již v pěti letech jsem chodila s rodiči dům od domu. Když jsem potom stála přede dveřmi spolužáků ze třídy, bylo mi to trochu trapné. Když jsem se jednou odvážila sama začít v domovních dveřích rozhovor, přibouchla mi paní dveře před nosem. To byl pro mě šok. A pak na mě z okna vylila nudlovou vodu. To byly traumatizující vzpomínky.

Když Vám bylo 14, celá rodina vystoupila. Proč?

Můj otec byl u Svědků kazatelem. Během doby sáhl po kritických spisech, jejichž četba byla zakázána. Tak jeho víra zakolísala a začal pochybovat. Hledal dále a zjistil, že Svědkové nehlásají Boha lásky. V té době byl můj strýc z matčiny strany od Svědků „vyhnán", protože miloval jednu katoličku a žili spolu. Museli jsme s ním přerušit styky. Můj otec řekl: „Tak dost! To není pro mne žádný Bůh, který něco takového žádá. Vystupujeme!" To bylo velice špatné. Můj otec přišel do dětského pokoje a vysvětlil mi, že Bůh je mrtev. Bůh není. „Vyrostla jsi ve lži," řekl mi. Moje rodina s Bohem skoncovala. Dokonce i modlitba před jídlem byla zakázána. Můj otec ale nebyl tak zcela rozhodný a dovolil mi modlit se aspoň potichu. Každý z nás měl nějakého vlastního, osobního Boha.

Jaké to mělo následky, když jste vystoupili od Svědků Jehovových?

Bylo to náhle, jako bych byla vyhnána z ráje. Byli jsme jako prokletí, neměli jsme s Bohem nic společného. Nesměli jsme se od té doby také stýkat s žádným Svědkem. Byli jsme opravdu venku, jako bychom měli nakažlivou nemoc. I Svědkové Jehovovi museli s námi přerušit kontakty. To znamená, že jsme byli zcela izolováni a neměli jsme žádné přátele.

Otázka po Bohu však nezmizela. Kolika omyly a zmatky jste prošla až do domova v katolické církvi! Důležitým krokem byl jistě Váš křest. Jak k tomu došlo?

Věděla jsem od dětství, že za tou černou clonou, které říkáme nebe, musí něco být. Ale nevěděla jsem, jak se tam dostat. Měla jsem pocit, že nebe je z betonu. Cítila jsem se tlačená k zemi. V té době jsem trpěla astmatem. Jedna přítelkyně radila, že bych měla jít za jedním mužem, který měl dary Ducha Svatého. Ten mi řekl, že k mému vnitřnímu osvobození dojde, až se dám pokřtít. Já jsem však nechtěla patřit k žádnému náboženství. Už jsem udělala jednu špatnou zkušenost. Ale protože jsem měla ráda Ježíše, který se také dal pokřtít, rozhodla jsem se pro katolickou církev.

Většina křest'anů si na svůj křest nevzpomíná, protože byli pokřtěni jako kojenci. Jak jste prožila svůj křest?

Účinek jsem poznala již při svém rozhodnutí. Moje matka a já jsme seděly v autě. Zde jsem se rozhodla, že se dám pokřtít. V tom okamžiku přiletěla z nebe velká holubice. Jsou na to svědkové. Lidé se na ulici zastavovali, protože holubice byla velká jako mrak, ale byla to holubice. Bylo to neuvěřitelné. V tom okamžiku jsem vnímala radost a štěstí, že přišla do mého srdce. Byla jsem proměněna. Již to rozhodnutí ze mne udělalo nového člověka a z introvertní Katji se stala extrovertní dívka, otevřená pro život.

Mělo to vliv na Vaše zdraví?

Trpěla jsem tehdy depresemi, cítila jsem prázdnotu a nesmyslnost života, měla jsem astma a migrény. Najednou byly všechny těžkosti pryč. Po křtu jsem se cítila jako osvobozená. Bylo to, jako by ze mne někdo sňal řetězy, jako bych mohla létat, jako bych předtím vážila na sta kil, a náhle jsem byla lehká jako pírko.

Myslíte si, že tento zážitek byl dopřán jen Vám, že Vám Bůh chtěl dát osobní znamení, nebo se to při křtu děje vždy?

Jsem stoprocentně přesvědčena, že se to děje při každém křtu. Já jsem to mohla bezprostředně pocítit. Ale to se děje, i když na to nemyslíme. Je mnoho věcí, na které si nemůžeme vzpomenout, když jsme velcí. Křest je něco mystického, co nelze měřit racionálně.

Po svém křtu jste nepřestala s dalším hledáním. Nestala jste se ihned katoličkou, která chodí pravidelně do kostela. Jak se vyvíjel Váš další život?

Při návštěvě mše svaté nebo vůbec kostela jsem musela stále plakat. Někdo mi radil, abych se kostelům vyhýbala. Měla jsem mít konečně všechno pod kontrolou. Někteří lidé si mysleli, že si mám najít víru, která mi vyhovuje, při které nedochází k takovým emocím.

A dospěla jste jako mnoho herců k buddhismu. S jakými zkušenostmi?

Jeden přítel lékař mi otevřel přístup k Tibetu, ke kultuře a víře této země, k dalajlámovi a ke všem těm spisům. Přijala jsem buddhismus jako určité uvolnění. To se mi jevilo jako dobré. Myslela jsem, že snad to je ta správná cesta. Ten přítel mě přivedl na myšlenku: „Katjo, nechtěla by ses stát buddhistkou?" Proč ne, řekla jsem si, to je v pořádku, když má člověk nikoliv konkrétní organizované náboženství, nýbrž spíše něco nezávazného, když zůstane svobodný...

Ale nebylo z toho nic. Proč?

Pro mě bylo důležité, že jsem zůstala pokřtěná. Jako buddhistka bych musela jen přijmout nové jméno. Jednoho dne mi přítel lékař volal, že s jednou buddhistkou, mistryní, cvičil jógu. Přitom zapálili svíčky. V plamenu jedné svíčky viděli bíle oděného Ježíše, jak mě objímá. Ježíš mě podržel a řekl jim: „Nechte ji na pokoji, ona patří mně!" Řekla jsem si: Přirozeně, že mu patřím. A to znamená, nesmíš se stát buddhistkou. Přítel mi pak řekl: „Když Ježíš vystoupí, musíme ho respektovat. Když říká, že patříš jemu, nemůžeme nic dělat, protože on to nechce, drží si tě." Ten lékař mi také řekl: „Jednou budeš věřící katoličkou." Ale já jsem tomu nechtěla věřit.

Když to došlo tak daleko, stalo se ještě něco. V devatenácti letech jste se stala matkou. Porod Vaší dcery visel na vlásku.

Těhotenství bylo velice těžké. Bylo to také v době, kdy jsem měla duchovní spojení s člověkem, který mi radil, abych se dala pokřtít. Dosud to byl můj duchovní vůdce. Když jsem otěhotněla, radil mi potrat, protože prý to Bůh chce. Když prý přijmu dítě, budu bránit Božímu dílu. To jsem nemohla akceptovat.

On nebyl sám, kdo vám to radil. Bylo tomu tak, že usmrcení dítěte nepřicházelo vůbec v úvahu?

Ano, od začátku mi bylo jasné, že bych dítě chtěla. Byl to veliký zázrak, že moje dítě přišlo na svět živé a zdravé, i přes antikoncepční prostředky a „pilulku po". Lékaři nedávali mému dítěti vzhledem ke komplikacím valné vyhlídky. Od pátého měsíce to bylo velice špatné. Moje dcera nerostla správně a já jsem měla horečky. Pak mi řekli, abych „to" dala pryč. Byl to velký boj, duchovní, duševní i psychický. Lékaři mi říkali, abych „to" nechala odejít, abych se psychicky nezhroutila, když ji pak ztratím. Já jsem stále říkala: „Ne, nechte mě na pokoji!" Hledala jsem svou útěchu v Bibli a v žalmech. Bylo mi jasné: Já, moje dítě a Bůh proti zbytku světa. V té době našla moje matka cestu ke katolické víře, právě kvůli mému těhotenství. Jsem si jista, že kdybych byla těhotenství přerušila, moje matka by se nevrátila do katolické církve. Já sama mám jistotu, že Bůh obrátil svůj zrak na mne a na moje dítě.

Rozhodující krok k praktikující katoličce jste udělala na pouti. Jak to bylo?

Tehdy byla moje dcera se svým otcem na dovolené a přítelkyně mé matky mě pozvala, abych ji doprovodila na jedné pouti. Nabídla mi několik cílů: Fatima a Lurdy byly pro mě moc slavné, tam je všude velký hluk. Chtěla jsem něco tišího. Jeli jsme do Medjugorje v Bosně a Hercegovině. Svou roli hrála i zvědavost. Ve svém mozku jsem si myslela, že ta pouť může být dobrá pro argumentaci v tom smyslu, „jaké hlouposti ti katolíci dělají".

Jak jste pouť prožila?

Můj první dojem byl, že tam jsou všichni velice zbožní. Lidé se modlili, mnozí přitom zpívali písně. Připadalo mi nádherné, že jsem tam potkávala lidi, kteří byli prostě milí, bez ohledu na povolání nebo zemi, odkud přišli. Velice se snažili, aby byli ke mně zdvořilí a milí. Měla jsem dojem, že všichni se zajímají o to, kdo jsem, odkud přicházím, jaké mám povolání, koho znám. Zde jsem prostě mohla být člověkem, mohla jsem plakat a běhat kolem nenalíčená. Připutovala jsem s vysokými podpatky, ale pak jsem je někde vyzula a mohla jsem zapomenout na všechnu marnivost.

Co způsobilo ten průlom k jistotě, že chcete patřit zcela ke katolické církvi?

To se stalo na Křížovém vrchu v Medjugorje. Na samotném poutním místě jsem měla pocit, jako by kněží věděli všechno o mém životě. Utekla jsem na horu. Poprvé jsem se přitom modlila křížovou cestu. Pak mi řekli, že musím vzít jeden kámen a nahoře ho odložit. Když jsme během křížové cesty šli nahoru, najednou jsem vnímala, že ten kámen je měkký a teplý a klepal. Začala jsem plakat a plakala jsem celou cestu až nahoru. Nahoře jsem stanula před Marií, před sochou Panny Marie. Zde jsem měla poprvé všechno před očima: viděla jsem, kde všude jsem pochybila, jak jsem zranila svoje rodiče, celý svůj život. Myslela jsem, že po tomto poznání musím zemřít.

Ale proč to pro Vás musela být právě katolická církev, kde je papež, celibát, svěcená voda a všechny ty věci, při kterých se pokroková mysl třese?

Tu otázku jsem si položila také. Ještě to! Všechno, jen ne katolička! Zážitek na hoře mě však nezasáhl intelektuálně nebo racionálně, nýbrž niterně. Prostě jsem věděla: Bůh žije, je zde přítomný. Lidé zde však byli katolíci. Museli tedy mít s katolickou vírou něco do činění. Začala jsem se intenzivně zabývat Církví.

Zaměstnávala Vás však nejen víra, ale také kariéra herečky. Jak přijala Vaše rodina Vaše rozhodnutí stát se herečkou?

Od malička jsem chtěla být herečkou nebo popstar, chtěla jsem někam na jeviště. Psala jsem si svoje role a scény. Otec mi říkal, že to mám po své babičce a prababičce. To už jsem měla v krvi. Pro Svědka Jehovy to však nebylo žádné téma. Ale později to mému otci připadalo docela dobré. Z povinnosti mi sice radil, abych si našla nějaké „normální" povolání, ale vnitřně byl hrdý na to, k čemu mám odvahu. Jako tanečnice jsem se stala královnou diskotance. Otec byl velice pyšný, když jsem se stala Disco-Queen v Dolním Sasku.

Proto jste se nic nevyučila, ale vsadila zcela na kariéru herečky?

Ano, to se stalo během těhotenství. Bez svého dítěte bych se asi na tu cestu nedala. Tehdy jsem si řekla: Všichni se ke mně otočili zády, všechno jsem ztratila a už nic nemám. Dobře. Když jsem ztracená, nemám už co ztratit. Teď si to troufnu!

Měla jste také pocit, že to není jen sklon, ale že to má i něco společného s Bohem, že Vás k tomu zvláště povolal?

Ano, myslela jsem, že mohu pro Boha udělat něco velkého nejlépe tím, když budu známá a slavná. Měla jsem misijní

nutkání. Chtěla jsem lidem hlásat, jak dobrý a velký je Bůh, a vydávat o něm svědectví. A myslela jsem si, že to je nyní cesta, jak ho mohu oslavit.

Jaké byly vaše první kroky jako herečky?

Po narození dcery jsem začala studovat herectví. Poslala jsem do studia Bavaria Film své fotky a svůj životopis. Bylo to těžké se někam dostat, protože jsem se nemohla opřít o nějakou agenturu a neměla jsem ještě žádné filmy. Ale dostala jsem brzy zprávu, že si mě vyhlédl jeden režisér a chtěl by mi dát roli v RTL produkci ve hraném filmu.

V Německu se vedou velké diskuse; buď to dítě, nebo kariéra. Když jste byla těhotná, jistě Vám také říkali, že pokud chcete mít dítě, můžete na kariéru zapomenout. Zabývala jste se takovými myšlenkami?

Ne, to jsem si nepřipouštěla. Chtěli mi to namluvit. Já jsem věřila, že to zvládnu, když to bude Bůh chtít. S Bohem můžeme všechno, o tom nemám žádné pochybnosti. Věděla jsem, že to zvládnu. A právě s dítětem jsem se cítila silnější.

Jak jste dokázala spojit jako "osamocená matka povolání a starost o dceru v jedno?

Když točím film, je moje dcera ve škole nebo se o ni někdo stará. Není tomu tak, že příliš mnoho chybím. Když se točí televizní film, jsem pryč maximálně měsíc. A pak může někdo zaskočit, prarodiče anebo otec. Když jsem během školních prázdnin točila v Řecku a v Turecku, přiletěla za mnou do Athén. Teď, když hraji v seriálu „Náš Charly", který se točí v Berlíně, je to jednodušší.

Měla jste již dříve dobré role, např. ve filmu „Tatorst" nebo „Berlin, Berlin". Jak se odráží herecká kariéra ve Vašem životním stylu?

Na této cestě jsem si trochu vyhodila z kopýtka a také jsem zapomněla na Boha. Mnoho jsem prožila, měla jsem zábavu, přirozeně, byl také festival Cannes, létala jsem na nákupy do Itálie, nechala jsem se okouzlit slávou, jídlem, dolce vita. Byla jsem v tom doma. Ztratila jsem v té zábavě spojení s Bohem.

Ale opět jste našla víru a přiblížila se ke katolické církvi. Co se pak ve Vašem životě změnilo?

Na pouti v Medjugorje jsem zpozorovala, že při vší slávě jsem jakýmsi způsobem sama. Ani já sama jsem druhým nebyla tou nejlepší přítelkyní. Moje vztahy byly velice povrchní. Můj život ovládl konzum a oslavy. Po pouti jsem zjistila, že k životu je třeba něco více, pocítila jsem touhu po hloubce, po lidech, kteří jsou také hluboce věřící. Ve svém prostředí jsem byla vlastně jediná, kdo mluvil o Bohu. A tak jsem se obrátila ke katolické církvi, ke křesťanům, kteří jsou planoucími křesťany, kteří víru skutečně vyznávají. To mě naplnilo a bylo to krásné, a mohu nyní mluvit otevřeně o těchto zážitcích.

Zpozorovalo Vaše okolí tuto „novou Katju"?

Ano, a především to zpozorovala moje dcera. Jednou řekla jedné kamarádce: „Když chcete mít také milou maminku, tak s ní běžte do kostela." Stala jsem se klidnější, laskavější, pozornější, nebyla jsem tak hektická a našla jsem si více času pro svou dceru. Po tomto obratu jsem si vzala nejdříve několik měsíců volna pro klid, kontemplaci a modlitbu. Pak jsem se rozešla s mnoha lidmi, kteří prostě byli jen pro zábavu. Vykročila jsem svou vlastní cestou s určitým vědomým odstupem od dosavadního prostředí. Poznala jsem nové lidi i nové kolegy v práci, a tak mě Duch Svatý učinil „novým člověkem". Moje priority se posunuly. Nejde mi už o to, mít to nejnovější z nejnovějšího nebo nejkrásnější z nejkrásnějšího. Samozřejmě, že jsem si neodvykla nosit pěkné šaty a pěkné boty. Ale moje existence už na nich nezávisí. Mnoho toho vnějšího zmizelo.

Někteří teď řeknou: Katja měla barvitý život, všechno, o čem může člověk snít. A najednou se stala katoličkou. Nezmizela všechna barva z jejího života.

Ne, můj život je stále barvitý. I když jdu do kostela a poznávám věřící lidi, jsou to lidé jako ostatní. I v Církvi jsou silní lidé a slabí lidé. Jen protože je člověk křesťanem, může říct, už nesednu do letadla, zříkám se této sklenice vína, protože je to příliš velký požitek. Krásné věci života zůstávají, skrze víru je však mohu užívat hlouběji a radostněji, s větší vděčností.

Jako věřící katolička chodíte do kostela na mši svatou. Co Vám to dává?

Před svým křtem jsem nevěděla, co je to svátost. Slovo „katechismus" jsem ani neuměla vyslovit. Kdy jsem se vrátila z pouti, pocítila jsem při bohoslužbě bolest, když někteří muži a ženy přistupovali ke svatému přijímání. Bylo mi zcela jasné, že oni to nesmí, ale neuměla jsem si vysvětlit proč. Na jednom kongresu Legionářů Kristových jsem o tom vyprávěla jednomu knězi. On mě uklidnil a řekl, že to ve mně působí Duch Svatý, že tito lidé nesmí přijímat svaté přijímání, protože nejsou křesťané, nýbrž příslušníci jiných náboženství. Kněz se mně zeptal, zda znám katechismus, a doporučil mi, abych si ho koupila. To byl můj první krok ke svátostem.

Čtete skutečně tuto knihu, která obsahuje dvoutisíciletý poklady Církve?

Katechismus se musí číst. Stala jsem se už detektivkou – s lupou. Čtu papežské encykliky. Tady jde o Ježíše! Jak má člověk poznat, co je katolické, při tolika bludných naukách v naší době? V naučných listech nejde jen o Církev. Církev je přece tělo Kristovo. V katechismu jsem našla opět víru. Odhalila jsem tak, že katolická církev je můj domov, můj přístav.

Neodradily Vás negativní zkušenosti s Církví z doby, kdy jste byla Svědkyní Jehovy?

Ne. Od té doby, kdekoliv natáčím, pokouším se každý den jít na mši svatou. Bylo to na Kubě ve filmu „Láska na Kubě". Jakmile jsem měla volno a nebylo mě vidět, všichni věděli: Katja je v kos-

tele. Pokládali to za sympatické. Jednou se mě zeptali, co v tom kostele hledám a co tam dostávám. Řekla jsem: „Jeho Tělo a jeho Krev, svaté přijímání." Jeden z nich poznamenal: „Ty jsi první, která to říká. Víš, kdyby všichni katolíci věděli, jaké tajemství se na oltáři odehrává..." Zeptala jsem se ho: „Odkud to víš?" „Byl jsem satanista," zněla jeho odpověď. Potom řekl: „Musíš dávat velmi dobrý pozor na tuto svátost..."

Je pravidelná návštěva kostela důležitá?

Jistě, každý den musíme vstávat a potom zase jít spát. A ke vstávání patří mše svatá. Integrovala jsem mši do svého životního rytmu. Je to pro mě stejně důležité jako dýchání nebo jídlo.

A jak je to se zpovědí? To je pro mnohé obzvláště těžké. Zpovědnice se v posledních letech vyprázdnily, teď to snad znovu trochu začíná...

Otázka je, proč je to komu těžké. To můžeme vidět i jako něco pozitivního. Když je to pro někoho těžké, znamená to, že se zabývá svým svědomím a pak se snaží objevit se pokorně před Bohem. Anebo mu to připadá těžké, protože je laxní. To je velký rozdíl.

Zjistili tvoji kolegové na všech místech natáčení, že jsi katolička?

Ne přímo. Když pracuji, tak pracuji a nemodlím se ostentativně růženec. Mluvíme s kolegy o všem možném, např. o Itálii. Ale vyskytnou se přirozeně příležitosti. V Řecku jsem se snažila najít katolický kostel a vyprovodili mě z jednoho řecko-pravoslavného kostela s kouskem chleba. Toho si všimli kolegové, kteří šli do obchodu a já jsem hledala klášter. Pak na to přišla řeč. Moji kolegové to pokládali za docela hezké. Říkali, kdyby byli všichni jako já, také bychom šli do kostela. „Katjo, ty to žiješ!"

Stala jste se známou tváří především vystoupením v ZDF v seriálu „Náš Charly". Vidíte v tom tak trochu vzorovou roli právě jako katolička?

Zajisté. Pokouším se zůstat ve spojení s Bohem, především skrze svátosti. Pak moje díla hovoří za mne, aniž bych o to musela zvláště usilovat. Člověk je automaticky vzor, když má štěstí.

Zveřejnila jste svůj životopis, knihu rozhovorů pod titulem: „...ale kdybych neměl lásku". Podle vašeho přání jde část výtěžku na nadaci „Mano amiga" (Pomocná ruka) a druhá část na světově známé pomocné dílo KIRCHE IN NOT. Čeho si ceníte na těchto organizacích?

Obě mi leží na srdci. „Mano amiga" pomáhá dětem v Latinské Americe, aby se jim dostalo školního vzdělání a měly nějakou perspektivu do budoucnosti. Skrze KIRCHE IN NOT jsem se dověděla, v jak obtížné situaci se nachází mnoho křesťanů Je důležité jim pomáhat a také to, abychom se dověděli o této nouzi. Musíme se zde více angažovat a vědět, co se děje. Vyprávěla jsem to mnoha katolíkům, kteří o tom nic nevěděli.

Podle Kath-net
Překlad Světlo 26-27/2007

Bydlení v North Riverside

1 bedroom heated apt., appliances, a/c, no pets, $ 600.00

2 bedroom apt. heated, no pets, $ 675.00

2 bedroom apt. heated, wooden floor garden apt., $625.00

2 delux apt. heated, a/c, appliances $725.00

Call 708 - 447 3064

RODINNÝ DOMEK k pronajmutí ve Westchester

klidné prostředí
vhodné pro 2 - 3 starší osoby

3 ložnice
kuchyň a obývací pokoj
1 koupelna + 1 sprchový kout
garáž pro 2 auta
měsíčně $1500 + deposit
topení a elektřina není v nájmu

Bližší informace 708 - 447 6297

Profil Jana Černohorského,

kovářského mistra a prvního výrobce vysokých kol

Vnučka Ru Sokolová z Prahy s láskou a vděčností vzpomíná na svého dědečka Jana Černohorského. Byl rodákem z Horního Jelení, kde se vyučil kovářskému řemeslu a pak odešel „na vandr" do Německa. Tam pracoval po řadu let hlavně v kovářství kočárnickém a na výrobě vysokých kol.

Po návratu domů pracoval v Chrudimi a 1.srpna 1880 se oženil a pak osamostatnil. Při řemesle vždy uplatňoval zkušenosti získané ve světě. Vedle jemného kovářství se věnoval podkovářství a po náležité průpravě si zařídil v Chrudimi podkovářskou školu, v níž připravoval kováře k podkovářským zkouškám. Jako vynikající podkovář dovedl sám vykovat 54 druhů různě tvarovaných podkov na vadná a nemocná kopyta.

Jan Černohorský byl také prvním výrobcem starých vysokých kol ve východních Čechách, která tehdy šla hodně na odbyt. Při této příležitosti vzpomíná jeho vnučka Ru Sokolová na příhodu, která se mu stala, když si s několika známými vyjel z Chrudimě na sokolskou slavnost do Vysokého Mýta. Při sjíždění vraclavského kopce nemohl dobře zvládnout kolo, spadl a zlomil si levou ruku v zápěstí. A hned si ulehčil: „Ještě, že je to levačka, u druhé by to bylo horší." Později se přestěhoval do Vysokého Mýta.

Historické vysoké kolo, jaká vyráběl Jan Černohorský

Manželé Julianna a Jan Černohorský u příležitosti jejich „Diamantové svatby" v červnu 1938 ve Vysokém Mýtě.

Vnučka Ru pamatuje, jak veselo bývalo v jeho kovárně na choceňském předměstí, kde s několika pomocníky a učedníky vesele bušili do kovadliny, že to v dědečkově kovárně znělo, jako by vyzváněly Loretánské zvonky.

Jeho obor nebyl jen přísně kovářský, koval koně, vozy, kočáry, krásné vyjížďkové sáně a to všechno bylo známé široko daleko. Při svém řemesle se také věnoval sportu. Šel vždy s duchem času a správně pochopil potřebu doby. Když poznal, že ne každý se naučí rychle a dobře jezdit na vysokém kole, začal vyrábět i nízká jízdní kola s řetězovým pohonem, jako jsou dnešní jízdní kola. Tenkrát to byly tak zvané „rovery". Později, když ho již kovářská práce zmáhala, kovárnu prodal a přestěhoval se do středu města a vyráběl jen kola. Kolo postavené od Černohorského znamenalo vždy výrobek prvotřídní, trvanlivý a ne drahý, prostě kolo pro každého.

Černohorský při kovařině také ještě včelařil a dělal také velmi hledané a praktické medomety. A tak mistr kovářský, mistr těžkých, upracovaných rukou byl také uznávanou autoritou v tomto oboru. Jeho nejmilejší prací však bylo kování jasanových kočárů, které mu, jako i jiné výrobky, získaly řadu vyznamenání na hospodářských a jiných výstavách.

Vnučky Jana a Julianna Černohorských a Ru Sokolová s láskou vzpomínají nejen na dědečka, ale i na svou babičku. Když se přibližoval den jejich „Diamantové svatby" babička hořekovala, že se toho dne asi nedožije, že asi dřív umře a dědeček, který nikdy neztratil humor ji škádlil, že v tom případě si bude muset najít nějakou mladší s kterou by to oslavil. Babička hned vyskočila: „To mi tedy neuděláš!" A hned byla plná života a plánovala na „Diamantovou svatbu."

Ru Sokolová, vnučka Jana a Julianny Černohorských

Vnučka Ru Sokolová je si jistá, že dědeček Černohorský si všech vyznamenání z hospodářských výstav velmi vážil, ale moc ho těšilo, že byli s mojí babičkou Juliannou jedni z mála, kterým bylo dopřáno, aby společně ve zdraví oslavili „Diamantovou svatbu." A to je co říct.

Lubomír Hromádka

Česká republika pod zorným úhlem 20.století (3)

Vnitřní poměry státu jsou měřítkem jeho vedoucích politiků, státní stability v současnosti a ukazovatelem pro budoucnost. Zahraniční vlivy mohou být přímé na domácí vývoj nebo nepřímé se zastíraným dějem, který se projevuje později za různých okolností. K tomu přistupují mimořádné události, jako První světová válka, která svými neočekávanými převraty vzápětí učinila konec mnohým dočasným plánům, aby obětovala Molochu války nespočetné miliony padlých na bitevních polích a další miliony obětí v zázemí následkem útrap, vysílení a hladu. Ta nekonečná řada válečných neštěstí, škod, kalamit a tragedií byla dovršena, až když se objevila smrtonosná utrpení virové epidemie, která si potom v ničem nezadala s předešlou válkou. Podle některých odhadů bylo na 20 milionů dalších mrtvých, což byla jedna z nejhorších katastrof v historii.

Předválečná doba již byla ve znamení radikálních změn průmyslové revoluce, která začala ve Velké Británii (1820) s takovou překvapující silou, že v první polovině devatenáctého století, tři čtvrtiny celého světového průmyslového zboží se vyráběly v Anglii. Následně se hromadná výroba přenesla do Spojených Států a Německa (1880), později do Belgie, Japonska a dalších zemí. První světová válka pak zabrzdila vývoj rozvojových zemí, kde mnohé, jestliže neměly k tomu předpoklady před r.1914, dosáhly průmyslového věku až po Druhé světové válce, jako Francie (1945).

Rakousko-Uherská národohospodářská síla spočívala ponejvíce v zemědělství - vyjímaje české země, které dosáhly vysoké úrovně v průmyslové výrobě a zaujaly tak prvenství v celé monarchii. Před rozpadem Rakousko-Uherska bylo bezohledné utiskování zemědělského stavu. Ze všech řemesel a povolaní byli zemědělští pracovnici vykořisťováni nejvíce, neboť byli ovládáni feudální šlechtou, průmyslovými kartely, velkoobchodníky, velkostatkáři a nakonec i neúměrnými daněmi. Navíc prioritní postavení německých a maďarských většin bránilo menšinám ve větším vlivu na spravedlivé rozdělení práv a povinností pro všechny bez rozdílu. Rostoucí nespokojenost těchto národnostních menšin a pracujících využívali národní buditelé (ku př. Karel Havlíček Borovský, J.K.Tyl, M.Tyrš,...), zvláště po veřejných protestech (1848), kteří probouzeli svědomí národa a volali po právu na sebeurčení.

Situaci zemědělců dobře znal Antonín Švehla, syn statkáře v Hostivaři u Prahy. Z vlastní zkušenosti znal těžkou práci zemědělců, spojenou občas s nepříznivým počasím, kdy hrozila ztráta celoroční námahy. Při dovážení plodin na pražský trh poznal důležitost umění jednat s lidmi při prodeji i koupi. Stejně tak poznal problematiku života samotných rolnických rodin. Svým bystrým postřehem a dobrým úsudkem propagoval zřizovaní svépomocných organizací (kampeliček) a zemědělských družstev, usnadňující prodej obilnin a domácích plodin a koupi nářadí a strojů ve společném zajmu za výhodnější ceny.

Vrozené porozumění a hluboký cit pro chudé a trpící, jakož i rozhodnost a pevná vůle v dobrem úsudku se projevily důrazně u mladého Švehly (*1873) jeho sňatkem s chudou dívkou. Tehdy bylo první povinností sedláka uchování a předání rodinného statku svému synu, dědici, a zachování majetku příštím generacím. Nebyl to úkol snadný, protože dědic musel především podporovat nedospělé sourozence a potom každému vyplatit jeho podíl. Při tom početné rodiny tenkrát nebyly výjimkou, (Antonín Švehla byl sám ze 14 dětí), neboť se s nimi počítalo v domácích pracích od útlého mládí. Antonín projevoval velké umění v dohodách a smlouvání s druhými, stejně jako v tom, že dokázal získat rodinu na svou stranu.

V této době byla založena agrární strana, kde otec Švehlův byl zakládajícím místopředsedou, a do které jeho syn ihned vstoupil. Byla stranou spíše středostavovskou, sedláků a majitelů větších usedlostí, kteří pokládali vlastnictví nemovitostí za nejlepší zajištění pro budoucnost. Avšak Antonín pochopil ovzduší doby rozšířeného vzdělaní a obchodního podnikání, viděl též nástup průmyslu a rychle se rozšiřující dělnickou třídu. Pozoroval změny kolem sebe, vzdělával se a všechny poznatky prakticky uplatňoval ve své straně. Rozšířil jej základnu na jiné obory - tiskařský, kupní a prodejní odbočky, zájmové skupiny a místní organizace. Agrárníci se stávali stranou malorolníků, stranou všestrannou a národní. Jeho bohaté organizační zkušenosti (byl zakladatelem Sokola v Hostivaři, jeho cvičitelem, pak starostou, později předsedou zemědělského družstva) se uplatňovaly v nových místech. Lidé mu důvěřovali pro jeho srdečnost a přímost, ale též nebojácnost odhalit nedostatky, aby se zlepšila činnost organizace, kde vyžadoval ukázněnost a věrnost. Strana rostla pod jeho inspirujícím heslem, „Venkov jedna rodina" (1904). Sám se nakonec rozhodl plně věnovat veřejným úkolům pro blaho potřebných a řízení svého statku předal do rukou své schopné a spolehlivé ženy.

Strana brzy poznala Švehlovu pracovní energii a jeho nevšední nadání samouka (měl jen čtyři roky gymnázia, rok hospodářské školy s jedním rokem německé školy) a byly mu postupně svěřovány stále důležitější úkoly. Byl vrozeným mužem činu, s rozhodným úsudkem, dobrého pozorováni a analýzou problémů s občasnými vynalézavými nápady, které na sebe upozorňovaly.

Svým stalým a ukázněným růstem, s pomocí prozíravých názorů mladého sedláka Antonína, se agrárníci dostali na úroveň jiných občanských stran, jako byli Staročeši, Mladočeši, Národní sociální demokraté, Katolická strana a několik dalších menších stran. Druhý tábor, daleko silnější, ve veřejné politice tvořili sociální demokraté, kteří se hlásili k socialistické internacionále. Česka veřejnost se živě zajímala o nadcházející volby. K rozhodnému střetu došlo v květnu 1907 při volbách do Říšské rady podle volební reformy z předcházejícího prosince. Po urputných stranických bojích překvapili agrárníci s 29 zvolenými poslanci, zatím co čeští demokraté dostali jen 24 mandátů z 87 všech sociálně demokratických poslaneckých míst. Tak se agrárníci stali nejsilnější stranou v české reprezentaci na Říšském sněmu.

Josef Pavelčík

MLADÝM

Zapomenutá ctnost trpělivosti

Jeden člověk zvědavě pozoroval zrození motýla z kukly. Brouček se kroutil a podnikal nekonečné pokusy se vymanit z obalu, který ho držel ve vězení. Křidélka se stahovala a roztahovala s bolestnou námahou. Člověk se slitoval a prsty kuklu rozlomil, uchopil motýla za křídla a roztáhl je. Motýl však nikdy nevzlétl. Právě ona námaha dostat se z kukly ven učinila jeho křídla silnými. Člověk s dobrým srdcem mu ulehčil v bolesti, ale tím ho odsoudil k plazení.

Zdá se, že se děti stávají dospělými stále rychleji. Prezident Italské pediatrické společnosti, Pasquale Di Pietro vysvětluje: „Za posledních deset let práce pozorujeme u mládeže stále „se zrychlující" dospívání, nebezpečné snížení věku, od něhož se začíná například s konzumací alkoholu či kouřením. Teenageři, kteří chtějí být rychle dospělí, pak zůstávají nedospělými po dobu daleko přesahující jejich věk, a jak ukazují statistiky, jsou věčnými dětmi."

Náš každodenní život se stal „formulí jedna": žijeme s nohou na plynu. Velcí i malí zapomněli na onu nádhernou ctnost, jež nazýváme trpělivostí.

Trpělivost není ctností pasivního očekávání. Naopak. Rozhodným způsobem uschopňuje ducha a srdce toho, kdo chce budovat něco trvalého.

Být trpělivý znamená respektovat rytmus růstu. Aby se dítě později mohlo věnovat potřebným věcem pro život, musí se dlouho a specificky připravovat. Potřebuje, abychom ho učili, jak se oblékat, zavazovat si boty, jíst, umývat se, přecházet ulici; postupně si zvykat na domácí práce, učení, život. Jedná se o věci, kterým se nenaučí ani přemýšlením, ani hubováním či vyhrožováním, proneseným třeba v momentě, kdy se těchto povinností má zhostit.

Být trpělivý znamená vysvětlovat a opakovat. Jedno dítě napsalo: „Chci jít do rodiny, kde se více směje a vysvětlují věci." Děti mají být podněcovány, sledovány, stimulovány. Každé má však v učení svůj vlastní rytmus. Mnohé děti se zlobí, protože musí dělat věci, kterým nerozumí.

Každodenní trpělivost není něčím, co člověka uspokojuje. Spočívá totiž v čekání (slovo, které dnes velmi neradi slyšíme). Mnozí rodiče, zaujatí představou produktivity a efektivity, dělají práci za děti, „aby to bylo rychlejší". Naopak, každý krok kupředu „vybojovaný osobně" je krokem vykonaným pro budoucnost.

Být trpělivý znamená plánovat po etapách a postupných cílech. Bohužel, malé kroky nejsou uznávány. Je neuvěřitelné, že slyšíme beze studu hovořit o „frustrovaných" dětech a dospívajících. „Frustrace" znamená „nespokojenost z toho, že něčeho nebylo obdrženo nebo dosaženo". Děti i mladí jsou bombardováni třpytivými reklamami, sní o úspěších a dožadují se jich, ale přitom odmítají námahu a snahu se učit.

Zároveň je stále obtížnější nalézt osoby, schopné dětem a mladým nabídnout solidní a vysoké cíle. Velmi zřídka potkají „vůdce", kteří by měli čas a chuť je doprovázet na dlouhé cestě postupného růstu. Kultura, kterou budujeme, vnucuje „snadné" a okamžitě uskutečnitelné cíle. Rodiče se musí naučit děti chválit i za ty nejmenší pokroky, povzbuzovat a podporovat je i přes nejistotu a omyly.

Být trpělivý znamená i odporovat. Kdo se nenaučí snášet frustrace, tedy s klidem se vypořádávat s překážkami a obtížemi, má jen malou pravděpodobnost, že se v životě realizuje uspokojivým způsobem. Jedním ze základních úkolů rodiče je to, aby se dítě brzy naučilo nenechat se zadusit tisícem malých neúspěchů, které se mu přihodí. Zároveň rodiče musí vydržet reakci dětí na jejich odůvodněná „ne". Jejich trpělivý odpor se stane dětem páteří.

Být trpělivý znamená doprovázet děti ke zralosti, věnovat pozornost tomu, aby se všechny aspekty osobnosti dokázaly sladit. Dětem by se líbilo být více nenucenými, hezčími, jistějšími. Odmítají trpělivost růstu a spokojují se s tím, jak se jeví navenek. Jsou téměř donuceny „napodobovat", přičemž jejich vzory jsou jim vnuceny všudypřítomným nátlakem médií. Dobří rodiče však dokážou dítě naučit, že pravda vždy vyjde na světlo.

Bruno Ferrero
Salesiánský magazín 3/2007

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

K pramenům naší kultury

Památky starověku

Starý Egypt měl své faraóny, bohy, božstva a také své mýty. Na území dnešního Iráku se našly písemné památky Sumerů, kde v epických zpěvech a bájích jsou zaznamenány mýty o vzniku světa, o prvním člověku a velké potopě. Nejstarší památkou sumerské literatury je Epos o Gilgamešovi. Hrdina, polomytický sumerský vládce, prožívá různá dobrodružství při své pouti za nesmrtelností. Tragický hrdinův úděl vyplývá z vědomí o konečnosti lidského života.

V antickém světě bohové byli v úzkém kontaktu s lidmi a zasahovali do jejich osudů. Bohové byli zlidštěni, měli své nedostatky, vášně i slabosti. Vztahy mezi lidmi byly bezprostřední, v lásce i v nenávisti. Král byl svým spolubojovníkům spíše druhem než velitelem. Řekové vytvořili osobitou kulturu, která významně ovlivnila rozvoj evropské vzdělanosti. Nejstaršími dochovanými památkami řecké literatury jsou dva eposy, připisované Homérovi: Ilias a Odyssea. Jak slovesné umění, tak i architektura, sochařství a malířství sloužily ve starém Řecku účelům náboženským. Stalo se cílem výtvarného umění představit božstva v podobě dokonalých, krásných lidských bytostí.

Latinská římská literatura není tak bohatá ani tak původní jako literatura řecká. Dlouho přebírala hotové útvary a témata od vyspělé literatury řecké. Světový význam latinské římské literatury je v tom, že jejím prostřednictvím pronikla do evropské kultury znalost antické, zvláště řecké vzdělanosti.

Od mytických představ národů antického světa se zcela odlišuje podání židovské. To uznává jediného Boha a člověka vidí jako bytost stvořenou, která směřuje k nadpřirozenému řádu. Staré hebrejské písemnictví obohatilo světovou kulturu o soubor spisů souhrnně nazvaných Písmo svaté neboli Bible. Původní hebrejské náboženské texty, bývají označovány jako Starý zákon, na rozdíl od Nového zákona, jenž je původu křesťanského. Protože křesťané Starý i Nový zákon považují za nedílnou součást Bible, nabyl díky rozšíření křesťanství Starý zákon světové proslulosti. Hebrejský Starý zákon, obsahuje texty pocházející až ve svých pramenech až z 15. století před Kristem. Jednotlivé knihy Starého Zákona vznikaly v průběhu více než deseti století. Křesťané ke Starému zákonu přidali Nový zákon, který byl inspirován životem a učením Ježíše Krista a jeho žáků. Palestinští Židé v Ježíšovi viděli Mesiáše - spasitele, „pomazaného" – z řeckého Christos, který mohl Židy vysvobodit z římské nadvlády.

Písmo svaté - Bible

Bible obsahuje nejposvátnější knihy Židů a křesťanů. Nejstarší část Starého zákona tvoří tzv. Tóra neboli Pentateuch jinak též Pět knih Mojžíšových, která podává zprávu o stvoření světa a člověka, pradějinách světa a nejstarších dějinách izraelského národa. Začátek první knihy Mojžíšovy (Genesis) vypráví o stvoření prvních lidí Adama a Evy, kteří po svém prvním hříchu, ke kterému je svedl ďábel, byli vyhnáni z ráje, ztratili nesmrtelnost a museli v potu tváře pracovat. Jejich syn Kain se dopustil prvního zločinu na zemi, když ze závisti zabil svého bratra Ábela. Když se mezi lidmi množily zločiny, rozhodl se Hospodin, že vyhladí lidstvo potopou. Zachránil se pouze spravedlivý Noe s rodinou, když na boží příkaz postavil velký koráb a vzal do něho po páru od všech živočichů, aby po odpadnutí vod znovu zalidnil a oživil zemi.

Ani potomci Noemovi se příliš nepolepšili, začali stavět věž babylonskou, aby ve své pýše mohli poroučet Bohu. Hospodin je však potrestal zmatením jazyků, stavbu nedokončili a původně jednotné lidstvo se rozdělilo na mnoho národů a jazyků.

Z Noemových potomků byl nejslavnější Abrahám, jímž začínají biblické dějiny Hebrejů (Židů). Abrahám měl syna Izáka a ten měl syny Ezaua a Jákoba, který se stal božím vyvolencem a dostal jméno Izrael. Od jeho synů se odvozuje dvanáct Izraelských kmenů. Pohnuté osudy měl Jákobův syn Josef, jehož prodali bratři do egyptského otroctví. V Egyptě se však Josef svým uměním vykládat sny domohl významného postavení na faraónově dvoře. Když později vypukl v Kananejské zemi, kde žili Hebrejové, hlad, vypravili se do Egypta Jákobovi synové nakoupit potraviny. Setkali se tam se svým bratrem Josefem, tehdy už královským místodržícím. Josef bratrům odpustil a přemluvil je, aby se s celým rodem usadili v Egyptě. Izraelité zde však postupem doby upadli do otroctví.

Vysvobození z otroctví a návrat do zaslíbené země popisují zbývající čtyři knihy Mojžíšovy a kniha Jozue. Z Egypta Izraelity vysvobodil mocnou rukou sám Hospodin. Pod vedením Mojžíše opustili Egypt, přešli zázračně přes Rudé moře a na poušti Sinajské byli zachráněni před žízní a hladem. Na hoře Sinaj obdržel Mojžíš pro svůj lid od Hospodina Desatero Božích přikázání, soubor mravních příkazů a obřadních pravidel, který měli Židé zachovávat v poměru k Bohu i mezi sebou.

Na pět knih Mojžíšových navazuje kniha Jozue, která popisuje, jak Mojžíšův nástupce Jozue uvedl izraelský národ do zaslíbené země Kanaánu. Následují Kniha soudců (s poutavým příběhem o silném Samsonovi) a Knihy královské, líčící dějiny židovského národa za vlády prvních králů Saula, Davida a Šalamouna. Tyto knihy objektivně líčí vládu prvních tří králů, politické intriky, krvavé nástupnické boje i pozvolný úpadek království, který vedl k rozdělení

země na severní Izraelskou a jižní Judskou říši s tragickým porobením severního království Asyřany a jižního království Babyloňany a odvlečení části národa do zajetí.

Historické části Starého zákona jsou pak doplněny sbírkou Žalmů – duchovních básní a písní z části připisovaných králi Davidovi. Dále zde najdeme úchvatnou milostnou poezii v lyrické Písni písní. Poučení pro život v Knize Kazatel a v Knize Přísloví, které jsou připisovány moudrému Šalamounovi a další poučené a rozjímavé texty.

Starý zákon velkou pozornost věnuje také činnosti proroků, kteří jako Duchem svatým inspirovaní mluvčí horlili pro Boží Zákon, hlásali nápravu mravů, brojili proti útlaku lidu, a předpovídali události z blízké i vzdálené budoucnosti. Nejvýznamnějšími z těchto proroků byli Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel a Daniel a po nich celá řada dalších. Proroci také předpověděli příchod Mesiáše (Vykupitele), který lidem znovu otevře hříchem zavřené nebe.

Nový zákon, který tvoří křesťanskou část bible obsahuje čtyři evangelia (Matoušovo, Markovo, Lukášovo, Janovo), tj. vyprávění o Kristově životě, jeho učení a skutcích. Na evangelia navazují Skutky apoštolské, které popisují dějiny prvotní církve, zvláště působení apoštola Petra a sv.Pavla, který po svém obrácení u Damašku horlivě zvěstoval evangelium v Malé Asii, v Řecku i Římě a zprostředkoval tak víru v Krista především pohanským národům. Dále je v Novém zákoně sbírka epištol, tj. listů apoštolů věřícím. Poslední knihou Nového zákona je Zjevení sv. Jana (Apokalypsa), která je prorockou knihou pro doby pronásledování církve a současně spisem o konci světa a o posledním soudu a definitivním vítězství dobra nad zlem.

Kromě biblických knih se od 2.století objevuje celá řada apokryfních spisů napsaných zbožnými věřícími, aby doplnily příběhy spojené s Kristovým životem, činností apoštolů a jejich hlásání evangelia ve světě. Mnohé takové spisy však šířili i bludaři, aby tak podepřeli své učení. Dále se začínají objevovat legendy, které popisují životy křesťanských mučedníků a světců.

Ježíšovo učení se začalo rychle šířit nejen mezi Židy, ale především kázání sv. Pavla zpřístupnilo křesťanství mnoha lidem nežidovského původu, kteří hledali alternativu k římskému pohanství a nebyli ochotni přijmout rituální povinnost judaismu. Pavel hlásal, že pohané, lidé nežidovské rasy, kteří přijímají křesťanství, potřebují pouze víru v Krista a nemusejí se řídit židovskými zákony. Navzdory stále se opakujícímu napadání ze strany židovství i římských úřadů se křesťanství rychle šířilo. Za vlády císaře Nera došlo po požáru Říma, který nechal zapálit sám vládce, ale vinu svrhl na křesťany, dochází k bezohlednému pronásledování křesťanů v němž nalezli smrt i apoštolové Petr a Pavel. Potom se střídala období klidu a pronásledování církve až k poslednímu velkému útoku na křesťanství za vlády římského císaře Diokleciána (284 - 305).

Šíření křesťanské víry

Okolo roku 200 začali představitelé křesťanské víry shromažďovat křesťanské spisy pro Nový zákon. V té době nepřetržité pronásledování křesťanů v Římě trvalo už 140 let. V římském Koloseu byli křesťané předhazováni hladové dravé zvěři k rozsápání. Ani zvlášť aktivnímu Deciovi se však nepodařilo křesťanství zlikvidovat, naopak útisk křesťany jen posílil. V průběhu 3.století se křesťanství rozšířilo po celé Římské říši. Konstantin I. Veliký (306 - 337) zavrhl tradiční římské bohy a roku 313 dal křesťanům svobodu a ukončil pronásledování. Na Nicejském koncilu roku 325 bylo definováno základní vyznání křesťanské víry. Konstantin také zvolil nové hlavní město říše na východě - v Byzanci po něm pojmenované Konstantinopol, které se stalo sídelním městem východní části říše. Konstantin navrhl město jako nový Řím - také se rozkládalo na sedmi pahorcích a bylo rozděleno do 14 obvodů a mělo se stát protiváhou pohanskému Římu.

Roku 380 vyhlásil Theodosius křesťanství státním náboženstvím. V té době byl již ustálen kánon knih Starého a Nového zákona a křesťanství proniklo do Arménie, Egypta, Persie a pravděpodobně také do některých částí jižní Indie. Římská říše si udržela jednotu do roku 395. Tehdy byla již rozdělena na východní část, která se jako Byzantská říše udržela až do roku 1453 a na část západní, která se v průběhu 5.století stala kořistí germánských nájezdníků. Když v roce 476 abdikoval poslední císař Západořímské říše Romulus Augustus, stala se Itálie na čas germánským království. Stejný osud potkal Británii, Galii, Hispánii a na čas i severní Afriku. Hlavní prvky římské kultury však žily dál. Například latina nebyla jen jazykem církve ale postupně se z ní vyvinuly románské jazyky. Římské právo zůstalo dodnes základem většiny západních právních systémů.

Na území dnešní České republiky Římská říše nepronikla. Její postup na severu skončil na Dunaji, který tvořil po dlouhá léta její přirozenou hranici. Některá římská města na Dunaji se dochovala dodnes Castra Regina (Řezno), Castra Batava (Pasov), Vindobona (Vídeň), Aquincum (Budapešť). Avšak územím Moravy prošla římská vojska císaře Marka Aurelia Na skále u hradu v Trenčíně se dochoval římský nápis z roku 179.

V roce 623 - 658 stanul Sámo v čele rozsáhlého útvaru, zahrnujícího území Čech i Moravy. Historii Velké Moravy byl věnován článek v Hlasech národ 1/2006. Roku 863 přišli na Moravu vzdělaní bratři Konstantin a Metoděj, zavedli na Moravě slovanskou bohoslužbu překládali biblické a liturgické texty do staroslověnštiny, pro níž Konstantin sestavil zvláštní písmo - hlaholici.

Konstantin studoval a posléze i působil na univerzitě v Konstantinopoli. Roku 86 jej spolu se starším bratrem Metodějem vyslal císař Michael III. na Velkou Moravu na přání zdejšího vládce velkomoravského knížete Rastislava. Bratři přeložili části bible a bohoslužebné texty do jazyka jímž mluvili Slované v okolí jejich rodné Soluně. Získali četné stoupence a žáky Roku 867 se vydali do Říma, aby obdrže souhlas papeže a roku 868 skutečně Hadrián II. potvrdil slovanskou bohoslužbu Konstantin (Cyril) v zimě vstoupil do klá štera a roku 869 zemřel. V témže roce by la zřízena moravsko-panonská arcidiecéz a Metoděj byl jmenován jejím prvním arcibiskupem. Metoděj pak zemřel na Mo ravě v roce 885.

Život Konstantinův a Život Metodějův

K literárně vyspělým dílům staroslověn ského písemnictví patří legendy o obo soluňských bratřích. Jsou zaměřeny živo topisně a polemicky - na obranu Konstan tinova a Metodějova díla.

Život Konstantinův vypravuje o Konstantinových studiích a o jeho misijní činnosti a po způsobu řeckých legend uvádí obsáhlé filozofické disputace. Například při obraně staroslověnštiny jako liturgického jazyka Konstantin říká: „Což nepadá déšť od Boha na všechny stejně? Nebo slunce také nesvítí na všechny? Nedýcháme na vzduchu všichni stejně? Kterak se tedy vy nestydíte připomínat jen tři jazyky a chtít, aby všechny ostatní jazyky a národy byly slepé a hluché?" Život Konstantinův pravděpodobně vznikl na půdě Velkomoravské říše a to za přispění Metodějova.

Život Metodějův byl napsán brzy po jeho smrti a autorem této legendy je nepochybně některý Metodějův žák. Na rozdíl od Života Konstantinova byl Život Metodějův stručnější a kompozičně prostší a svým obsahem je bližší moravskému prostředí.

Největšího rozkvětu a územního rozsahu dosahuje Velkomoravská říše za vlády velkomoravského knížete Svatopluka. Ten v boji s Franky dosáhl roku 874 uznání nezávislosti moravského státu. Po smrti Metoděje v roce 885 dochází k pronásledování jeho žáků. V roce 894 umírá velkomoravský kníže Svatopluk, vlády se ujímá velkomoravský kníže Mojmír II. V roce 895 dochází k odboji Přemyslovců proti Velkomoravské říši v čele s českým knížetem Bořivojem. I jeho syn Spytihněv se snaží zbavit závislosti na moravských knížatech. Po nájezdech Maďarů v roce 906 se však říše velkomoravská rozpadá.

Vliv staroslověnské kultury na okolní národy

Činnost Konstantina a Metoděje měla všeslovanský význam, protože jimi vytvořený spisovný jazyk a první literární díla pronikly k dalším slovanským národům. Staroslověnská kultura se začíná rozvíjet i v jiných slovanských zemích, kam odešli žáci Konstantina a Metoděje, především v sousedních přemyslovských Čechách, dále v Bulharsku, Makedonii a jinde. Například žák obou bratří sv. Klement ozdobné písmo hlaholské nahradil praktickou minuskulní cyrilicí, nazvanou po jeho učiteli, a dodnes je v Makedonii, kde se po odchodu z Velké Moravy na Ochridu stal biskupem, považován za zakladatele národní kultury.

Bohatý politický, společenský a kulturní život se začíná rozvíjet i v Přemyslovských Čechách. Bořivojova syna Spytihněva vystřídal na knížecím stolci jeho bratr Vratislav I., který zemřel v roce 921.

Bořivoj i jeho žena Ludmila byli pokřtěni na Velehradě ještě sv. Metodějem. V Čechách pak šířili křesťanství a u knížecího dvora byl vždy slovanský kněz. Po smrti manžela se Ludmila věnovala výchově vnuka Václava, kterému umožnila jak latinské, tak slovanské vzdělání. Drahomíra, Ludmilina snacha a vdova po jejím synovi Vratislavovi I. nechala na hradišti zvaném Tetín Ludmilu uškrtit. Václav v roce 925 nechal Ludmilino tělo přenést do kostela sv. Jiří v Praze, a tak byla Ludmila jako mučednice svatořečena. Kníže Václav byl pak zavražděn svým bratrem Boleslavem v roce 935 a brzy byl uctíván jako světec a mučedník a dodnes je označován za hlavního patrona české země.

28.září 995 došlo k vyvraždění knížecího rodu Slavníkovců.Stalo se tak právě v památný den sv. Václava. I když tento krvavý čin nelze ničím ospravedlnit, faktem zůstává, že po likvidaci jednoho ze dvou silných rodů v zemi byly položeny základy k jednotnému českému státu. V roce 997 při své misijní činnosti mezi pohany zemřel mučednickou smrtí poslední Slavníkovec sv. Vojtěch. Bylo mu 42 let. Byl druhým pražským biskupem, ale svým vlastním národem zůstal nepochopen a odmítnut.

Naše nejstarší legendy

Na přelomu 10. a 11.století staroslověnská kultura v Čechách začíná být vytlačována kulturou latinskou, neboť západní vlivy zde byly silnější než na Moravě. Posledním útočištěm slovanské kultury se stal klášter Sázavský, založený roku 1032 opatem sv. Prokopem. Zde se stále opisovaly knihy ve staroslověnštině a expedovaly i do vzdálených oblastí, jako byla např. Kyjevská Rus. Slovanská liturgii se zde udržela až do roku 1096, kdy i tento klášter se stal latinským.

Nejstarší legendy vznikly brzy po smrti svatého Václava a byly psané staroslověnsky. Z konce 10.století se zachovala staroslověnská legenda „Život a umučení sv. Václava a babičky jeho sv. Ludmily." Postupem času je staroslověnština nahrazována latinou, i když náměty se stále věnují světcům domácího původu a to sv. Ludmile, sv. Václavu, sv. Vojtěchu a sv. Prokopu.

Další formy umění

Ani po vítězství latinské kultury nezaniká vliv staroslověnské vzdělanosti. Dokládá to nejstarší česká duchovní píseň z konce 10. století „Hospodine, pomiluj ny". Známá je také další česká duchovní píseň z 12. století „Svatý Václave vévodo české země".

Velmi oblíbená byla také náboženská dramata. Vycházela z církevních obřadů a objevují se již v 10. století. Zpracovávala nejčastěji náměty ze života Kristova podle evangelií, obvykle o jeho utrpení a zmrtvýchvstání. Takové hry se nazývaly mystéria (pozdější pašijové hry) nebo mirakula (hry o zázracích). Dalšími náměty her byly životy svatých. Později znalo středověké drama ještě tzv. sortie, v podstatě karnevalovou hru se světskou tématikou. Od 12. století se pak u nás šířilo latinské liturgické divadlo, např. hra „Tři Marie" a jiné.

Také české malířství mělo z počátku náboženský charakter. V 11.století dosáhlo mimořádné úrovně kaligrafické – vzpomeňme na úpravu Vyšehradského kodexu z roku 1085. Dodnes se také dochovaly mnohé nástěnné fresky, jako např. přemyslovský cyklus z rotundy sv. Kateřiny ve Znojmě z 11.století.

Nejstarší česká kronika

První kronikář a zakladatel českého dějepisectví byl Kosmas (1045 - 1125), člověk neobyčejně vzdělaný, který studoval v belgickém Lutychu. Později jako vysoký hodnostář pražské kapituly u sv. Víta podnikl ve službách českých panovníků několik diplomatických cest, při nichž navštívil Uhry, Německo a Itálii.

Kosmas dobře znal soudobé písemnictví, znal také antické autory. Svou „Kroniku českou" začal psát latinsky v pokročilém věku. Při vyprávění o nejstarší minulosti zaznamenal staré kmenové pověsti, např. o příchodu Čechů, o Krokovi a jeho dcerách, o Přemyslu Oráči, o dívčí válce. Příběhy se vkusem své doby upravoval podle vzorů římských klasiků. Kosmovo dílo dosvědčuje vítězství latinské kultury v našich zemích nad kulturou staroslověnskou v 11. a na počátku 12.století a také na sílící sebevědomí českého přemyslovského státu.

Alena Kulheimová
Česká republika

We Need Commandments for Daily Life

Almost 30 years ago, Daniel Berrigan wrote a little book that he entitled, "Ten Commandments for the Long Haul." It was, in effect, a handbook of sorts on how to be a prophet in today's world.

It was Berrigan at his best, explaining how a prophet must make a vow of love and not of alienation. Anyone who is trying to be prophetic, from the right or from the left, might profitably read this book.

He ends with a number of commandments, not 10, but 47 of them. Here's a sample of them (paraphrased), just to give you a taste of his insight, language, and wit:

1) Call on Jesus when all else fails. Call On him when all else succeeds (except that never happens).

2) Don't be afraid to be afraid or appalled to be appalled. How do you think the trees feel these days, or the whales, or, for that matter, most humans?

3) Keep your soul to yourself. Soul is a possession worth paying for, they're growing rarer. Learn from monks, they have secrets worth knowing.

4) About practically everything in the world, there's nothing you can do. This is Socratic wisdom. However, about of, few things you can do something. Do it, with a good heart.

5) On a long drive, there's bound to be a dull stretch or two. Don't go anywhere with someone who expects you to be interesting all the time. And don't be hard on your fellow travelers. Try to smile after a coffee stop.

6) Practically no one has the stomach to love you if you don't love yourself. They just endure. So do you.

7) About healing: The gospels tell us that this was Jesus' specialty and he was heard to say: "Take up your couch and walk!"

8) When traveling on an airplane, watch the movie, but don't use the earphones. Then you'll be able to see what's going on, but not understand what's happening, and so you'll feel right at home, little different than you do on the ground.

9) Know that sometimes the only writing material you have is your own blood.

10) Start with the impossible. Proceed calmly towards the improbable. No worry, there are at least five exits.

Alongside these commandments, I'd like to share a "Decalogue for Daily Living" that Pope John XXIII wrote for himself, his own commandments for daily life. They reflect his depth, his simplicity, and his humility:

1) "Only for today, I will seek to live the live-long day positively without wishing to solve the problems of my life all at once.

2) "Only for today, I will take the greatest care of my appearance: I will dress modestly; I will not raise my voice; I will be courteous in my behavior; I will not criticize anyone; I will not claim to improve or to discipline anyone except myself.

3) "Only for today, I will be happy in the certainty that I was created to be happy, not only in the other world, but also in this one.

4) "Only for today, I will adapt to circumstances, without requiring all circumstances to be adapted to my own wishes.

5) "Only for today, I will devote 10 minutes of my time to some good reading, remembering that just as food is necessary to the life of the body, so good reading is necessary to the life of the soul.

6) "Only for today, I will do one good deed and not tell anyone about it.

7) "Only for today, I will do at least one thing I do not like doing; and if my feelings are hurt, I will make sure that no one notices.

8) "Only for today, I will make a plan for myself: I may not follow it to the letter, but I will make it. And I will be on guard against two evils: hastiness and indecision.

9) "Only for today, I will firmly believe, despite appearances, that the good Providence of God cares for me as no one else who exists in this world.

10) "Only for today, I will have no fears. In particular, I will not be afraid to enjoy what is beautiful and to believe in goodness. Indeed; for 12 hours, I can certainly do what might cause me consternation were I to believe I had to do it all my life."

In the United States there is an ongoing debate about the value or non-value of posting the Ten Commandments in certain public places.

Proponents argue that, as a culture founded on Judeo-Christianity, we owe it to ourselves and our children to post publicly our essential moral code. Opponents argue mat this isn't fair to other religions and, beyond that, we would serve ourselves better by posting the Beatitudes, the real challenge that awaits us beyond the Ten Commandments.

What Berrigan and John XXIII do is bring the Ten Commandments and the Beatitudes together. Moreover they both do, too, what Scripture enjoins us all to do, namely, to inscribe the Commandments into the flesh of our hearts by making them a practical guide for our lives.

Father Ron Rolheiser,OMI,
President of the Oblate School of Theology in San Antonio, TX
The Observer May 18, 2007

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

E pluribus unum

There is an unusual number of significant events which occurred during the month of August that should be recalled by our readers, so let us cast a quick backward glance at those that deserve our attention.

August 14, 1814 During the War of 1812 (sometimes called the Second War for Independence, declared by President Madison in 1812), the British forces entered Washington and set fire to the Capitol and the presidential residence. The First Lady Dolley Madsion allegedly managed to salvage the silver table settings during the quick escape from her home. After the war the president's mansion was painted white to cover the charred walls which remained standing after the fire. Hence the historical name of the building, the White House.

August 8, 1894 The United States officially recognizes the new Hawaiian Republic, but based on the Monroe Doctrine, warns foreign powers that any interference in Hawaiian affairs will be regarded as an assault on U.S. sovereignty. On August 21, 1959, Hawaii becomes the 50th state, after being annexed to the United States in 1889 and after becoming a U.S. territory in 1900.

August 12, 1896 Gold is discovered on the Klondike River in the Canadian Yukon, creating the second great American gold rush as thousands of gold seekers stream into the Canadian Northwest. (The first "Gold Rush" took place in 1849 after gold was discovered on the western flank of California's Sierra Nevada.)

August 12, 1898 An armistice ends hostilities in the Spanish – American War. In the aftermath the United States acquires Puerto Rico and Guam and Spain gives up its control of Cuba. The United States also agrees to purchase some Spanish holdings in the Philippines for $ 20 million, but later on this agreement is interpreted as the purchase of all the Philippine islands.

August 10, 1927 The Mount Rushmore memorial is dedicated. The gigantic artistry of sculptor Gutzon Borglum and a large crew of stone masons created the monumental faces of George Washington, Thomas Jefferson, Abraham Lincoln and Theodore Roosevelt from the side of the South Dakota Mountain to a height of 500 feet. The monument is visible from the distance of 60 miles and is one of the most frequently visited tourist sites in the U.S.

Burning of the White House in 1814

August 14, 1935 FDR (Franklin Delano Roosevelt) signs into law the Social Security Act, the most enduring piece of New Deal legislation. The Social Security Board, established by that act, manages payment of old age benefits determined by the amount of money a worker earns prior to age 65. A social security tax on vages provides funds from which the benefits are paid.

August 24, 1939 The world is profoundly shocked by the news that Adolf Hitler and Joseph Stalin, the most powerful dictators of that time, had concluded a nonaggression pact the previous day. Not surprisingly, Hitler soon violates the agreement by attacking the Soviet Union. His insane policy Drang nach Osten (The German imperialist policy of eastward expansion) led him to ignore a valuable historical lesson from Napoleon's catastrophic failure to conquer Russia, which resulted in horrendous losses of both military and civilian lives, especially during the humiliating retreat during the frigid winter months.

August 1, 1943 History's first large scale bombing of the oil fields and refineries at Ploesti, Romania by 179 B-24s. These allied heavy bombers flown 1,350 miles from their bases to target caused huge damage to the German fuel production, practically paralyzing the Luftwaffe from further long range air raids.

August 21, 1944 The Dumbarton Oaks Conference commences at Washington D.C. where representatives of the United States, Great Britain, China, and the Soviet Union lay the foundations for the United Nations.

August 25, 1944 Paris is liberated from Nazi occupation by Allied troops and Free French forces. This event is a promising harbinger of the ultimate victory of the Western Powers over the Axis.

August 6, 1945 Enola Gay, a U.S. Army Air Forces B-29 bomber, drops a single atomic bomb on Hiroshima, Japan. On August 9, three days later, another B-29, named Bock's Car, drops an atomic bomb of slightly different design on Nagasaki. These events are considered by historians to usher in the atomic age.

August 15, 1945 Japan's emperor Hirohito surrenders his country to the Allies and World War II ends on "V-J Day" (Victory over Japan). The official surrender document is signed by General Douglas Mac Arthur and the Japanese delegation aboard the U.S. battleship Missouri in Tokyo Bay on September 2 of the same year. The dropping of two atomic bombs on Japan remains a controversial issue to this day. The tremendous loss of lives of civilian population is weighed against the pragmatic goal of bringing the World War II in the Pacific Theater of Operations to its end. Harry S. Truman, 33rd President of the United States, agonized over his decision to order the bombing and faced subsequent criticism of many humanists. Those who approve of the military manoeuvre point to the dastardly act of Japanese attack on Pearl Harbor in November of 1941 and numerous atrocities committed by the Japanese forces against both military and civilian populations. Does the result justify the means? Only God knows for sure.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Mount Rushmore memorial

